

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἑλλῶν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλήνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 21 Μαγτίου 1938

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 16

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατὶ δυὸ μέρες πέρασα ἐκεῖ πέρα.
Δὲν ξέριω ἀπὸ τοῦ νὰ πρωταρχίσω
γιὰ νὰ σὰς διηγηθῶ ἅλα τὰ κατα-
πληκτικὰ πράγματα ποῦ εἶδα. Ἄλ-
λωστε φαντάζομαι πὼς θὰ τὰ ξέριτε,
μὰ καὶ ζήτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ἐκεῖ.

Δὲν εἶναι ὅμως στ' ἀλήθεια πολὺ
διασκεδαστικοὶ οἱ δρόμοι; καὶ ὁ κό-
σμος; καὶ τὰ μαγαζιά; Δὲν εἶχα ξα-
ναλθεῖ ποτέ μου τόσο ὠραῖα πράγμα-
τα, ὡρὰν αὐτὰ ποῦ εἶχαν σεις βιτρι-
νες. Σοῦ δίνουν τὴ διάθεση νὰ φερῶ-
σῃς ὅλη σου τὴ ζωὴ, κάνοντας λαθσα
καὶ ἀλλάζοντας τουαλέττες.

Ἡ Σάλλη, ἡ Τζούλια κι' ἐγὼ βγή-
καμε μαζί στὰ μαγαζιά τὸ Σάββατο
τὸ πρῶτ': Ἡ Τζούλια μπήκε στὸ πο-
λυτελέστερο μαγαζὶ ποῦ εἶχα ἰδεῖ
ποτέ στὰ μάτια μου, μὲ τοίχους ἀ-
σπρους καὶ χρυσοῦς καὶ γαλάζια τα-
πέτα καὶ γαλάζιες μεταξωτὲς κουρτί-
νες καὶ χρυσοὺς πολυθρόνες. Μιὰ κυ-
ρία, ἀπόλυτα ὠραία, μὲ κίτρινα μαλ-
λιά κι' ἓνα ὠραῖο μαῦρο μεταξωτὸ
φουστάνι ἤρθε νὰ μὰς προῦπαντήσῃ
μ' ἓνα γλυκύτατο χαμόγελο. Στὴν
ἀρχὴ νόμισα πὼς πήγαμε νὰ τῆς κά-
νομε βίζιτα κι' ἐτοιμάστηκα νὰρχί-
σω τὶς χειραφίτες, μὰ ἀποδείχτηκε
πὼς δὲν εἶχαμε πάει παρὰ γιὰ νὰ
γοράσομε καπέλλα—δηλαδὴ γιὰ νὰ
γοράσῃ ἡ Τζούλια. Κάθησε μπροστὰ
σ' ἓνα καθρέφτη καὶ δοκίμασε καμ-
μιὰ δωδεκαριά, τὸ ἓνα ὠραιότερο ἀπὸ
τὸ ἄλλο καὶ στὸ τέλος ἀγόρασε δυό,
τὰ ὠραιότερα ἀπ' ἅλα.

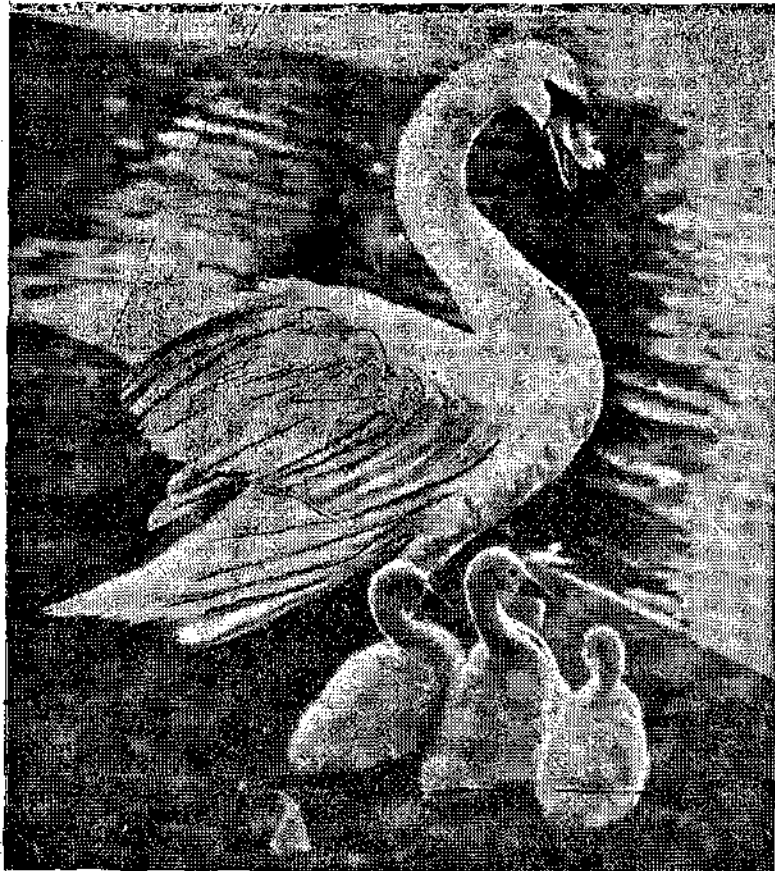
Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πὼς μπο-
ρεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερη ἀπόλαυση
στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὸ νὰ κάθῃσαι ἀντίκρυ
σ' ἓνα καθρέφτη καὶ νὰγοράζῃς ὅ-
ποιο καπέλλο σοῦ ἀρέσει περισσότε-
ρο, χωρὶς νὰχῃς ἀνάγκη νὰ κοιτάζῃς
πρῶτα τὴν τιμὴ! Δὲν εἶναι νὰ ὑπάρ-

χῃ ἀμφιβολία, ἀγαπητέ μου Μπάρ-
μπα Μακροπόδη: ἡ Νέα Ὑόρκη πο-
λὸ γρήγορα θὰ κατέστρεφε τὸν τα-
ταπεινὸ καὶ στωϊκὸ χαρακτήρα ποῦ

μὲ τόση ὑπομονὴ εἶχε καταφέρει νὰ
μοῦ διαμορφώσῃ τὸ Ἄσυλον Τζῶν
Γκρίερ.

Ἦτοτερα, ἀφοῦ τελειώσαμε τὰ ψύ-
νια μας, πήγαμε καὶ συναντήσαμε
τὸν Μάστερ Τζέρβη τοῦ Σέρρυ'ς.
Φαντάζομαι πὼς θὰ ἔχετε πάει στοῦ
Σέρρυ'ς. Βάλτε λοιπὸν μὲ τὸ μυαλό

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ ὠραίος κόκκος καὶ τ' ἄσχημα παιδιὰ του, ποῦ δεῖν ὅμως με-
γαλώσουν, ἔτσι ὠραῖα θὰ γίνουν κι' αὐτὰ.

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Δασκάλου τῆς Λευτεριάς

σας του Σέρρου και βάλετε και την τραπεζαρία του Αούλου Τζών Γκρίερ, με τα τραπεζία της τα σκεπασμένα με μουσαμαδένια τραπεζομάντηλα, με τα χοντρά άσπρα πιάτα που δεν μπορούσε κανείς να τα σπάσει, και τα μαχαίρια και τα πηρούνια με την ξύλινη λαβή και τότε θα καταλάβετε τι αισθανόμουν όταν βρέθηκα εκεί μέσα.

Έφαγα το φάρι με το πηρούνι του φηταού, αλλά το γκαροσί με τρόπο μου έβαλε ένα άλλο στη θέση του και έτσι δεν το κατάλαβε κανείς.

Μετά το φαγητό πήγαμε στο θέατρο—ήταν θεαμάσιο, αφάνταστο, εκθαμβωτικό—κάθε βράδυ το βλέπω στον ύπνο μου.

Δεν είναι υπέροχος ο Σαίξπηρ; Ο «Αμλετ» είναι πολύ ωραιότερος όταν τον βλέπει κανείς να τον παίζουν επάνω στη σκηνή, παρά όταν τον αναλύουν στο μάθημα. Και πρώτα μου άρεσε, αλλά τώρα!

Φαντάζομαι, αν δεν σας κακοφαίνεται, πώς θα προτιμούσα να γίνω ήθοποιος παρά συγγραφέας. Θά ήθελα να μ' αφήσετε να εγκαταλείψω το Κολλέγιο και να γραφτώ σε μία Δραματική σχολή; Και τότε θα σας παραχωρώ ένα θεωρητό για να παρακολουθήσετε όλες μου τις παραστάσεις και θα σας χαμογελάω από το προσκήνιο. Μόνο θα σας παρακαλέσω να βάλετε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα σας, για να είμαι σίγουρη πως θα χαμογελάσω σ' εκείνον που πρέπει. Θά ήταν φοβερά δυσάρεστο και άστοχο αν χαμογελούσα σε κανένα ξένο.

Γυρίσαμε πίσω το Σάββατο το βράδυ και φάγαμε στο τραίνο, στο βαγκόν-ρεστοράν, γύρω από μικρά τραπεζάκια που φωτιζόνταν με λαμπίτσες με τριανταφυλλιά άμπασούρ. Για γκαροσίνα μας σερβίριζαν άρπηνδες. Δεν ήξερα ως τότε πως σερβίρουν γεύματα μέσα στο τραίνο και έκανα την άνοησία να το πω φανερά.

— Πού γής, έχεις μεγαλώσει; για όνομα του Θεού! άπόρησε η Τζούλια.
— Σ' ένα χωριό, απάντησα εγώ, κάνοντας τη ντροπαλή.

— Και δεν είχες ποτέ σου ταξιδέψει ως τότε;

— Ποτέ μου, ως την ημέρα που ήρθα στο Κολλέγιο, και τότε το ταξίδι δεν ήταν παρά μόσον εκατόν εξήντα μίλλια και δεν έφάγαμε, αποκρίθηκα.

Άρχίζω να της προκαλώ το ενδιαφέρον γιατί λέω τόσο άστοία πράγματα. Κάνω β, τι μπορώ για να μην τα λέω, αλλά μου ξεφεύγουν άθελά μου όταν δω κάτι πρωτοφανές—κι' αυτό

μου συμβαίνει σχεδόν όλη ώρα. Είναι φοβερή δοκιμασία το να έχω περάσει δεκαοκτώ δλόκληρα χρόνια μέσα στο Αούλον Τζών Γκρίερ, κι' ύστερα να βρεθής ξαφνικά μέσα στον ΚΟΣΜΟ.

Ότ τόσο σιγά-σιγά άρχισα να εγκλιματίζομαι. Δεν κάνω πια τις φοβερές γκάφες που έκανα πριν και δεν αισθάνομαι πια καμμιά στενοχώρια όταν βρίσκομαι μαζί με τ' άλλα κορίτσια. Στην άρχή μου άνέβαινε όλο το αίμα στο κεφάλι όταν με κοιτάζε κανείς. Μου φαινόταν ώσαν να διέκριναν τα τσίτινα άποφύρια του Αούλου, από κάτω από τα καινούργια μου τα ρούχα. Τώρα όμως ούτε για τ' άποφύρια σκετιζομαι πια, ούτε για άλλο τίποτα. Ίβδαλα στα περασμένα μια μονοκονδυλιά και τα έσβουσα για πάντα.

Έέχασα να σας κάνω λόγο για τα λουλούδια μας. Ο μάστερ Τζέρβης πρόσφερε στην καθεμιά μας από ένα μεγάλο μπουκέτο μενεξέδες και ζουμπούλια. Δεν ήταν αυτό πολύ ευγενικό από μέρος του; Δεν είχα ποτέ μεγάλη έκτιμηση στους άνδρες—γιατί τους έκανα από τους κ. Συμβούλους—τόρα όμως άλλαξα γνώμη.

Έντεκα σελίδες! Αυτό είναι γραμμα μιά φορά! Κουράζιο, αγαπητέ μου Μπάρμπα, θά σταματήσω!

Πάντοτε δική σας
Γιούννη

10 Άπριλίου

Αγαπητέ κύριε Πλούσιε,

Σας στέλνω εσωκλειστή την επιταγή σας των πενήντα δολλαρίων. Σας εύχαριστώ πάρα πολύ, αλλά δεν μου φαίνεται πως μπορώ να τα δεχτώ. Το ποσόν που μου στέλνετε για τα μικρά μου έξοδα κάθε μήνα, με φθάνει και με το παραπάνω για όλα τα καπέλλα που μου χρειάζονται. Λυπούμαι πάρα πολύ που σας έγραψα όλες εκείνες τις άνοησίες για το καπελλάδικο της Τζούλιας. Τό έκανα όμως μόνο και μόνο γιατί δεν είχα ιδέα ποτέ μου ως τότε παρόμοιο πράγμα.

Πάντως δεν το έκανα για να ζητιανέψω. Και θα προτιμούσα να μη δεχτώ περισσότερη έλεημοσύνη απ' εκείνη που είμαι αναγκασμένη να δέχομαι.

Ευλικρινά δική σας
Γεροντά Άμποι

11 Άπριλίου

Αγαπητέ μου

Μπάρμπα-Μακροπόδη

Θά με συγχωρήσετε, σας παρακα-

λώ, για το γράμμα που σας έγραψα χτες; Άποφύ το ταχυδρομείο, ύστερα μετάνοισα και πήγα για να το ξαναπάρω πίσω, με εκείνος ο συχάμενος ο δπάλληλος του ταχυδρομείου δεν ήθελε με κανένα τρόπο να μου το δώσει.

Τώρα είναι μεσάνυχτα. Κάθομαι ώρες δλόκληρες άγρυπνη, και συλλογίζομαι τί ζωόν που είμαι, τί σαρανταπένδαρο ζωόν που είμαι, και ξερετε πως τα ζωά αυτά είναι για μένα τα πιο φρικαλέα. Έκλεισα την πόρτα του γραφείου όσο πιο άθόρυβα μπορούσα, για να μην ξυπνήσω τη Τζούλια και τη Σάλλη και τώρα είμαι καθιστή στο κρεβάτι μου και σας γράφω σ' ένα φύλλο χαρτί που τό έκοψα από το τετράδιο των σημειώσεων της Ιστορίας μου.

Δεν θέλω τίποτε άλλο να σας πώ, παρά μόνον ότι είμαι πολύ λυπημένη που σας φέρθηκα τόσο πρόστυχα σχετικά με την επιταγή σας. Ξέρω πως η πρόθεσή σας ήταν καλή; και σκέπτομαι τί χρυσή καρδιά που έχετε για να με συλλογισθήτε και να μη ήτε σ' όλον αυτό τόν μπελά για ένα τόσο τιποτένιο πράγμα που είναι ένα καπέλλο. Θά έπρεπε να σας την στείλω πίσω με μεγαλύτερη ευγένεια.

Όπωςδήποτε όμως, έπρεπε να σας τη στείλω πίσω. Έγώ, δεν βρίσκομαι στην ίδια θέση, με άλλα κορίτσια. Εκείνες είναι φυσικότατα να δέχονται δώρα από τον καθένα. Έχουν πατεράδες, μαμνάδες, θείους και θείες. Έγώ όμως δεν έχω κανένος είδους τέτοια συγγένεια. Μ' άρρασει να φαντάζομαι πως είσθε δικός μου, μόνο και μόνο για να παίξω με αυτή την ιδέα, αλλά ξέρω πολύ καλά πως δεν συμβαίνει αυτό το πράγμα. Στην πραγματικότητα είμαι όλομόναχη—στηρίζω την πλάτη μου στον τοίχο και πολεμώ με τη ζωή—και μου κόβονται λίγο τα πόδια μου όποτε το συλλογιστώ αυτό το πράγμα. Προσπαθώ να κρατάω την ιδέα αυτή μακριά από τη σκέψη μου, αλλά πρέπει να το καταλάβετε, αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, ότι δεν μπορώ να δεχθώ περισσότερα χρήματα απ' όσα μου χρειάζονται, γιατί μιά ημέρα θα χρειασθώ να τα πληρώσω, και όσο μεγάλη συγγραφεύς κι' αν γίνω, δεν φαντάζομαι να είμαι ποτέ σε θέση νάντιμετωπίσω ένα τόσο τρομακτικό χρέος!

Θάθελα πολύ βέβαια, να έχω ώραφα καπέλλα και άλλα πράγματα που θα μ' άρεσαν, αλλά δεν μπορώ να υποθηκώσω το μέλλον για να τα πληρώσω.

Θά με συγχωρήσετε λοιπόν σά-

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'. — Δεκάξη κούκλες. — Σαρό, Ροζίνα, Μάγδα.

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που τό λέγανε Μιράντα. Τό κοριτσάκι αυτό είμαι εγώ. Άλλά μάρτεσον πολύ οι ιστορίες που άρχίζουν με τό «μιά φορά κι' έναν καιρό», και γι' αυτό άρχισα έτσι και τη δική μου.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να σας πώ για τις κούκλες μου. Έχω δεκάξη. Μερικές—δηλαδή πολλές—απ' αυτές είναι πολύ χαλασμένες' ετύχως τό σπασμένα τους μπορούν να κρύβονται, να σκεπάζονται, είτε με τό ρούχα, είτε με τό καπέλλα. Μόνο τρεις είναι δλωσδιόλου άκέραιες κι' άπειράχτες: η Γιαγιά—θα σας πώ σε λίγο γιατί αυτή η κούκλα όνομάζεται «Γιαγιά»—η Μόνικα κι' η Γαλαζούλα.

Ήθελα να σας πώ άμέσως τό όνόματα όλων, να σας μιλήσω για τό ιδιώματά τους, τό προσημεία, τό έλαττώματα, κι' άκόμα για τό πόδια και τό χέρια που τους λείπουν. Μά πρώτα, υποθέτω, θα θέλατε να μάθετε την ηλικία μου. Λοιπόν, είμαι όχτώ χρονών και δεν έχω ούτε άδερφές, ούτε άδερφούς. Με άλλους λόγους είμαι μονάκριβη.

Καμμιά φορά μου λένε: «Θά στενοχωριέσαι που είσαι πάντα όλομόναχη. Πολύ άσχημο αυτό!». Έγώ τότε συλλογιέμαι: «Ποτέ δεν είμαι όλομόναχη, άρα ποτέ δεν στενοχωριέμαι. Πάντα έχω κοντά μου, μαζί μου, στην κάμαρά μου, δεκάξη άτομα».

Γιατί άτομα είναι οι κούκλες μου, ή αν θέλετε, πρόσωπα, άληθινά πρόσωπα. Άκούω πολλούς να λένε πως οι κούκλες είναι παιχνίδια. Δεν είναι σωστό αυτό, και μάλιστα δεν είναι καθόλου. Ο Σαρό μου παιχνίδι! Μά ποιός τό λέει;

Σας υποσχέθηκα να σας μιλήσω για τις κούκλες μου—για τό δεκάξη αυτά άτομα, πρόσωπα ή παιδιά μου. Κι' άρχίζω από τον Σαρό. Τόν έχω πολύν καιρό. Μου τόν έόρισαν όταν ήμουν μικρούλα. Είναι καμωμένος από μιά ροζ λεπτή πάστα κι' έχει ξανθά μαλλιά—ζωγραφισμένα όμως πάνω στη ροζ πάστα—και γαλανά μάτια. Τό ένα του μάτι είναι σχεδόν σβυσμένο. Έχει ένα ράγισμα στο κεφάλι και μιά τρυπίτσα στη μύτη. Κι' ούτε χέρια πια ούτε πόδια. Ο χαρακτήρας του είναι ιδιότροπος—έχει δηλαδή πολλές παραξενιές—άλλά γιατί είναι άκόμα μικρός. Όλοι οι άλλοι τόν ά-

λήθεια που φέρθηκα τόσο πρόστυχα: Έχω μιά έλεενη συνήθεια να γράφω ατύθρητα σύμφωνα με την πρώτη μου έντύπωση και να ρίχνω τό γράμμα στο ταχυδρομείο, απ' όπου, δυστυχώς, δεν μπορώ να τό πάρω πίσω.—Έάν όμως καμμιά φορά φαίνομαι επιπόλαιη και άχάριστη, δεν είμαι κατά βάθος. Μέσα στην καρδιά μου αισθάνομαι για σας μεγάλη εδγνωμοσύνη για τη ζωή και την έλευθερία και την ανεξαρτησία που μου δώσατε. Η παιδική μου ηλικία δλόκληρη ήταν μιά μακριά και θλιβερή περίοδος άνταρσίας και τώρα νοιώθω κάθε στιγμή της ημέρας τόσο ευτυχισμένη, που δεν μπορώ να πιστέψω πως είμαι άλληθια.

(Ακολουθεί)

Μετάρρασις Α. Α. και Γ. Γ.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΛΑΜΑΡΙ

Σεχασμένο σ' ένα έριμάρι
Συλλογιέται στη γωνιά του,
Λυπημένο ως θανάτου
Τό παλιό τό καλαμάρι.

Μ' ένα τόσο καχύ στρούμα
Σκόνης όλο σκεπασμένο,
Τό κροσσάλλινό του σώμα
Κοίτεται λησιμονημένο.

Νά γεράς, Θέ μου, τί κόνος,
Χαρίς έστω λίγη αγάπη
Σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι
Περιφρονημένος, μόνος.

Μιά φορά προκού να βγύνε
Οι συλλογάφοι, όλες οι πέννες
Έβουτοόσαν διασημένες
Στην πηγίτσα μου να πιούνε.

Πρόθυμα τροφοδοτούσα
Τό τετράδιο σά σχολεία,
Είχα σχέσεις με τη Μούσα
Και με τη Φιλοσοφία.

Άχ, αυτές οι έσφυροές,
Τι τις νοιάζει για να ξέρουν
Πώς τις κάμουν τις ψυχές μας;
Τις λεπτες να υποφέρουν...

Είμαι μιά άχρηστη μπούλια,
Λέει με πίκρα και με ζήλια.

Μά δεν τόχε λησιμονήσει
Κάποιο παιδικό χεράκι,
Που με μπόλινο νεράκι,
Τό καθάρισε στη βούση.

Και σάν έλαμψε κι' έγέλα
Τό καλό καλομαράκι,
Μιά γαλαζία καμπαέλλα
Χώνει μέσα τό χεράκι.

Νάβλεπες με τί καμάρι
Και ζωή καινούργια έμίλει
Τό φιαχό τό καλαμάρι
Στην καινούργια του τη φίλη!

Κι' ως άπάνω στο τραπέζι
Ο ήλιος χύνεται κοντά του
Μιά κεταλούδισα πάλει
Γόρω-γύρω στη χαρά του.

ΜΕΤΑ ΜΠΟΥΤΗ

Άπό «Τό Μαγικό Φλάουτο»
(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσή)

γαπούν πολλοί. Θα σας παρουσιάσω τώρα μια πολύ αγαπημένη μου κουκλίτσα που τη λένε Ροζίνα. Έχει πολύ δημοφιλές προσωπάκι με μεγάλα γαλιανά μάτια, στοματάκι κόκκινο σαν κεράσι και δοντάκια κάτασπρα. Τη μαλλιά της είναι ξανθά-άνοιχτά, μα πολύ μπερδεμένα. Το ένα της χέρι πάει, δεν υπάρχει πιά, και της λείπει ένα κομμάτι από το δεξί πόδι. Είναι γλυκιά, ήμερη, χαριτωμένη. Μου τη χάρισε η μαμιά εδώ και τρία χρόνια, την Πρωτοχρονιά.

Επειτα έρχεται η Μάγδα. Στην αρχή φορούσε γιαννιώτικα ή φορεσιά όμως αβία λέρωσε γρήγορα κι' αναγκάστηκε να της τη βγάλω. Δεν είναι πολύ μεγαλύτερη από το Σαρλό φαίνεται όμως μεγαλύτερη του ψηλότερη, γιατί έχει ακόμα και τα δυό της πόδια. Μάτια και μαλλιά μαύρα. Της λείπει ένα χέρι. Είναι αρκετά ανυπότακτη.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΙ κρούσματα απεργίας μαθητών και μαθητριών είχαμε την περασμένη εβδομάδα. Σε πολλά δημόσια σχολεία, τα παιδιά και τα κορίτσια συμφώνησαν κι' αποφάσισαν να μνησθούν τους φοιτητές. Κι' ένα ώρατο πρωί—πραγματικώς ώρατο, ανοιξιάτικο—άντι να πάνε στο μάθημά τους, πήραν τα χωράφια και τους λάφους—σά να λέγαμε τὰ βουνά—φωνάζοντας «ζήτω ή απεργία! απεργία! απεργία!» κι' αναστατώνοντας τη γειτονιά και τον κόσμο. Έτρεξαν οι δασκάλοι, έτρεξαν κι' οι αστυφύλακες, και με χίλια στανιά κατάφεραν να ξαναγυρίσουν ταραχασμένα κοπάδια στα μαντριά.

Έτυχε να περνά από ένα Γυμνάσιο την ώρα που οι μαθητές κι' οι μαθήτριες, μαζεμένοι απέξω, έμπόδιζαν με τη βία τους «απεργοπάστες» να μπουν στο σχολείο για να κάμουν μάθημα, και προσπαθούσαν να τους παρσούρουν στον άπέναντι λοφίσκο, όπου έσκόπευαν να στήσουν το λημέρι τους και νάρχισουν... διαπραγματεύσεις.

—Όλοι έπρέπει ναπεργήσουμε! φώναζαν. Μην είσθε δειλοί και ριψόπισδες! Έμπρός! έμπρός, όλοι! Ζήτω ή απεργία! Ζήτω!

Δυό αστυφύλακες, που είχαν πλησάσει με διαθέσεις... συμβιβαστικές, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Γιατί είδαν πως οι διαθέσεις των απεργών ήταν καθαρά... έχθρικές και, σε μια σύγκρουση, θάταν δύσκολο να τα βγάλουν πέρα, δυό αυτοί, με τόσους εξοπλισμένους έχθρους.

—Τι άνακατέσθε σείς στίς υποθέσεις μας; τους φώναζαν. Φύγετε μη σηκώσουμε πέτρες! Φύγετε! θά σάς χτυπήσουμε!

Παρατήρησα άμέσως πως και τα κορίτσια ήταν εξαγριωμένα κι' άρει-

μη, όμως εξόρμησαν από το σχολείο ο γυμνασιάρχης, οι καθηγητές, ο έπιστάτης. Ένώθησαν μαζί τους κι' οι αστυφύλακες που ξαναγύρισαν με δυό τρεις άλλους. Το αποτέλεσμα το φαντάζεστε. Κι' επειδή, το φαντάσθηκα κι' εγώ, δεν εκάθησα να το ιδώ και με τα μάτια μου.

—Αν δεν κάνω λάθος, είναι ή πρώτη φορά που άποπειρώνται άπεργία και μαθητές. —Ός τώρα, το έσχατο αυτό μέσο μόνο οι φοιτητές το έβαζαν σ' ένεργεια. Η πρόδοος, βλέπετε, είναι άλμαυική, αλλά, τί να σας πώ! τέτοια πρόδοος καλύτερα να μάζ έλειπε. Τόν τελευταίο καιρό, δυστυχώς, ή νεολαία που σπουδάζει θέλει να δίνουνται τάπολυτήρια και τά πτυχία με τη μεγαλύτερη εύκολία. Αυτό είναι το πνεύμα της εποχής, εκεί τείνουν όλα τά «αιτήματα» φοιτητών και μαθητών. Να προστατεύεται από το νόμο ο άμελής ώστε να έχη τά ίδια δικαιώματα με τόν έπιμελέστερο. Μά είναι σωστό αυτό; Μπορεί ποτέ να ύπάρξη κι' εδώ ισότης; Είναι δίκιο να προβιβάζονται, νάπολύονται το ίδιο ένας που διαβάζει, που κοπιάζει, που μαθαίνει, κι' ένας που κρεμνά τά μαθήματά του στον κόκορα και ραχατεύει ή διασκεδάζει βλον τόν καιρό; Θά πητε: είναι ο βαθμός. Ο ένας άπολυτή ή με άριστα κι' ο άλλος μόλις μ' ένα καλώς. Άλλά τί με τούτο; Κι' οι δυό θά έχουν έν' άπολυτήριό ή ένα πτυχίο που θά τους εξισώνη. Κανένας δεν εξετάζει το βαθμό «έχεις χαρτί;» είναι ή μόνη έρώτηση όταν πρόκειται να δοθη μια θέση ή μια άδεια για επάγγελμα. Με άριστα, με καλώς, άδιάφορο. Κι' έτσι ο άμαθής, άμα είναι και λίγο καπάτορας, ή άμα έχη τά μέσα, θά μπορεί να εκτοπίζη και τόν σοφώτερο. Κι' ώρατα θά την έχη ή κοινωνία που άπ' τη νεολαία που σπουδάζει σήμερα θά βγοδν άδύριο οι γιατροί της, οι δικηγόροι της, οι μηχανικοί της, οι δασκάλοι της και καθεξής!

Μά γι' αυτό και άμύνεται όσα μπορεί, γι' αυτό κι' ή πολιτεία που την άντιπροσωπεί δεν θέλει νάκούη τά παράλογα αυτά αιτήματα, και θεωρεί τίς απεργίες σαν επανάστατικά κινήματα, που με κάθε τρόπο προσπαθεί να καταπνίγη. Άλλο ζήτημα αν ή Άστυνομία φέρθηκε πολύ άγρια στους φοιτητές. Αυτό και μένα δεν μου άρεσε. Δεν μπορεί όμως να πώ πως οι απεργοί έχουν δίκιο. Γιατί κι' ή απεργία ως μέσο είναι κακό, κι' ο σκοπός των απεργιών αυτών δεν το άγιάζει...

—Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

—Συνέχεια από το προηγούμενο— —Μπράβο! έκαμα. Όρατα του τά είπες!

Κι' εκούνησε το πελώριο μαντήλι του στον άέρα, σά νακανε στο φίλο του σινάλο να εξακολουθήση. Κι' ο καπετάν Άντιφέρ εξακολούθησε: —Μάλιστα, κύριε Μπέν-Όμάρ! Μά σείς, άντι να κάμετε, πιστά και τίμια, αυτό που σας είχαμ αναθέσει, τί έκάματε; Προσπαθήσατε να μου κλέψετε το πλάτος μου!

—Νά σας κλέψω;... Έγώ;!... —Ναι, να μου το κλέψετε!... Κι' ίσως για να το μεταχειρισθήτε σείς, έχω ο μόνος που έχει δικαίωμα να το μεταχειρισθή, είμαι εγώ!

—Όχι, κύριε Άντιφέρ, άποκρίθηκε ο Μπέν-Όμάρ στενοχωρημένος: «σας βεβαιώνω... πιστέψτε με... άμα μου δίνετε το γράμμα, εγώ θά σας έδωνα τους αριθμούς.» —Όμολογείτε λοιπόν πως τους έχετε!

Ο Μπέν-Όμάρ έμεινε λίγο μετέωρος, διστακτικός. Φαίνεται όμως πως μια κάποια υποχώρηση είχε προσυμφωνηθεί με τόν Σαούκ. Κι' έτσι, άμα ο Άντιφέρ του φώναζε: —Έμπρός! γιατί δεν μιλάτε; Μου φαίνεται πως είναι ώρα... νάράξουμε!

Ο συμβολαιογράφος κούνησε το κεφάλι του, άνοιξε το χαρτοφυλάκί του κι' έβγαλε μια περγαμινή χαρραμένη στη μια όψη, άπ' τις άράδες ενός χοντρού γραφήματος. —Σία κι' άράξτε! φιδύρισε, σά να μιλούσε μονάχος του, ο Ζιλδασ.

Ήταν ή διαθήκη του Καμύλκ, γραμμένη, καθώς ξέρουμε, γαλλικά. Ο Άντιφέρ, άφου τή διάβασε δλάκερη—και δυνατά, ώστε ο Ζιλδασ να μη χάση ούτε λέξη—έβγαλε το σημειωματάρι του για να γράψη τους αριθμούς, τους τέσσερις εκείνους αριθμούς που θά έδινε για καθένα από ένα δάχτυλο του δεξιού του χεριού. Έπειτα, σά να βρισκόταν στο καράβι του, φώναξε: —Προσοχή!

—Προσοχή! είπε κι' ο Ζιλδασ, που είχε βγάλει επίσης, από τά βάθη της τσέπης του, ένα σημειωματάρι. Κι' οι δυό μαζί—φαντάζεστε πιά με πόση σπουδαιότητα—χάραξαν το πολύτιμο εκείνα μήκος που έγραφε ή διαθήκη: 54° 57' προς άνατολάς του μεσημβρινού του Παρισίου...

Η περγαμινή ξαναγύρισε τότε στον συμβολαιογράφο που την έχωσε στο χαρτοφυλάκί του, κι' ο ψευτο-γραμματικός του το πήρε κάτω άπ' τη μασχάλη του με τόση άδιαφορία, που θά όρκιζόταν κανένας πως δεν έδινε πεντάρα γι' αυτή την «όπόθεση».

Ο καπετάν Άντιφέρ γνωρίζοντας πιά τόν παράλληλο και τόν μεσημβρινό του νησιού, δεν είχε παρά να βρή τούς δυό αυτούς κύκλους στο τίμια, αυτό που σας είχαμ μέρος δικταυρώνουνταν. Εκεί ήταν ο θησαυρός! Και βιαζόμενος με το δίκιο του να το κάμη, σηκώθηκε, μισοχαιρέτησε τούς ξένους και με τρόπο τούς έδειξε την πόρτα. Μά ούτε ο Μπέν-Όμάρ, ούτε ο Σαούκ κουνήθηκαν.

Με συγχωρείτε, είπε δελά ο πρώτος, χωρίς να σηκωθεί τώρα που έκαμα δ.τι μ' επιφόρτισε ή διαθήκη του Καμύλκ... —Δεν μάζ μένει παρά ν' άποχαιρευθοίμε εθνεκικά, συμπλήρωσε ο Άντιφέρ, κι' επειδή το τραίνο φύγει στις δέκα και τριανταεπτά...

—Από χθές στις δέκα και είκοσι-τρία, διόρθωσε ο Ζιλδασ. —Ναι, έχεις δίκιο, στις δέκα και είκοσιτρία... δεν θά ήθελα, αγαπητέ κύριε Μπέν-Όμάρ, να σας κρατήσω περισσότερο και να σας εκθέσω στον κίνδυνο να χάσετε αυτό το έξπρες...

Μου είναι άδιάφορο, είπε άποφασιστικά ο Μπέν-Όμάρ, άφου δεν είπαμε ακόμα όσα είχαμε να πούμε. —Με συγχωρείτε, αλλά μου φαίνεται πως τά είπαμε όλα. Έγώ τουλάχιστο δεν έχω να προσθέσω τίποτα.

—Έγώ όμως έχω να σας κάμω μια έρώτηση, κύριε Άντιφέρ. —Άπορώ, κύριε Μπέν-Όμάρ, όπωςδήποτε όμως σας άκούω.

—Ας άκούσουμε, είπε κι' ο Ζιλδασ. —Έγώ σας άνακοίνωσα το μήκος, είπε ο συμβολαιογράφος. Δεν πρέπει τώρα να μου άνακοινώσετε και σείς το πλάτος που έχετε;

—Στο γράμμα που στάλθηκε στον πατέρα μου; —Μάλιστα!

—Με συγχωρείτε. Ούτε το γράμμα αυτό, ούτε ή διαθήκη λείν ν' άνακοινώσω το πλάτος μου σε κανένα. —Κι' όμως...

Τι όμως; Έχετε σείς καμιά έντολή, καμιά όδηγία; Να μάζ την πητε!

—Όχι... αλλά μεταξύ ανθρώπων που έχουν άμοιβαία εκτίμηση... —Η εκτίμηση δεν έχει να κάνει εδώ, κύριε Μπέν-Όμάρ, όση κι' αν έχουμε ο ένας στον άλλον!

Ο καπετάν Άντιφέρ ήταν έτοιμος να θυμώση. Σά να το κατάλαβε, ο Μπέν-Όμάρ σηκώθηκε έπιτέλους άπ' την καρέκλα του, έτριψε το μέτωπό του, στερέωσε τά γυαλιά του στη μύτη του και ρώτησε: —Λοιπόν, κύριε Άντιφέρ, έπιμένετε, δεν θέλετε να μου έμπιστευθήτε αυτό το πλάτος;

—Μά πως να σας το έμπιστευθώ, άποκρίθηκε ο Άντιφέρ κρατώντας ακόμα το θυμό του, άφου είναι μυστικό που μου το έμπιστεύθηκε και μένα ο πατέρας μου; Το γράμμα λείπει ρητώς; να μη το φανερώσουμε ποτέ σε κανένα!

—Τότε θέλετε να σας δώσω μια συμβουλή; —Τι συμβουλή;

—Νά μη βάζετε μπροστά αυτή την όπόθεση. —Και γιατί, παρακαλώ;

—Γιατί μπορεί ν' άπαντήσετε στο δρόμο σας κάποιον, που είναι ικανός να σας κάμη να μετανοιώσετε. —Ποιόν, καλέ;

—Τόν Σαούκ, το γιό του ξαδέλφου του Καμύλκ, που άποκληρώθηκε προς ύφελός σας και που δεν είναι άνθρωπος να... —Τόν γνωρίζετε, κύριε Μπέν-Όμάρ;

—Όχι... ξέρω όμως πως, σαν έχθρο, πρέπει κανένας να τόν λογαριάζη. Είναι φοβερός!

—Λοιπόν, αν άπαντήσετε ποτέ αυτόν τόν Σαούκ, να τού πητε εκ μέρους μου πως τόν γράφω στα παλιά μου τά παπούτσια, κι' αυτόν κι' όλο το σ.α.ο.υ.ο.λ.ό.ι. της Αιγύπτου!

Ο Σαούκ ούτε κουνήθηκε. Ο Ζιλδασ άνοιξε την πόρτα. Κι' ο Άντιφέρ έτρεξε στο κεφαλόκαλο φωνάζοντας: —Νανόν!

Ο συμβολαιογράφος πήγε στην πόρτα, ο ψευτο-Ναζίμ σηκώθηκε και τόν άκολούθησε. Άλλά τή στιγμή που θά περνούσαν το κατώφλι, ο πρώτος σταμάτησε, γύρισε στον Άντιφέρ και τού είπε: —Μην ξεχνάτε, κύριε, μια ρήτρα της διαθήκης του Καμύλκ...

—Ποιάν, κύριε; —Εκείνη που μου επιβάλλει να σας άκολουθήσω ως τή στιγμή που θά πάρετε την κληρονομιά, να είμαι παρών όταν θά ξεθάψετε τά τρία βαρέλια...

—Πολύ καλά, κύριε Μπέν-Όμάρ. Να με συνοδεύσετε, —Ναι, μά πρέπει να μάθω που θά πάτε.

—Θά τó μάθετε όταν θά φτάσουμε. (Ακολουθεί)

Γ. Ρ. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Καθώς θα διαβάσατε στις εφημερίδες, τον επόμενο Ιούλιο θα γίνουν στο Βερολίνο οι δέκατοι Ολυμπιακοί Αγώνες με συμμετοχή όλων σχεδόν των κρατών της Ευρώπης και των περισσότερων του κόσμου ολοκλήρου (μια από τις καλύτερες αθλητικές ομάδες είναι η Ιαπωνική) και με μεγάλη πρότερη και διοργάνωση πραγματικά πρωτοφανή. Φθάνει να σας αναφέρω ότι έξω από το Βερολίνο έχει κτισθεί δολοκλήρη χωριό, με τέλει εγκαταστάσεις, προωρισμένο για τη στέγαση όλων των αθλητικών ομάδων που θα λάβουν μέρος στους αγώνες καθώς κι εγκαταστάσεις μοναδικές για προπόνηση, για υδροθεραπεία κτλ.

Οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες, όπως γνωρίζετε, έγιναν στην Αθήνα το 1896 για να τιμηθεί με τον τρόπο αυτόν η κοιτίδα του αθλητισμού. Από τότε γίνονται τακτικά κάθε τέσσερα χρόνια (εκτός από το 1916, που ήταν έτος πολέμου) κάθε χρόνο σε άλλη πόλη της Ευρώπης ή της Αμερικής. Στο Παρίσι έγιναν δυο φορές και δυο φορές στις Ηνωμένες Πολιτείες (μια στη Φιλαδέλφεια και μια στο Λος - Αντζελες) στην Αθήνα όμως δεν ξαναγιναν, γιατί με την διάδοση που έλαβε και με

το πλήθος των αγωνισμάτων που περιλαμβάνει σήμερα ο Ολυμπιακός αθλητισμός, χρειάζονται τεράστια έξοδα και κολοσσιαίες εγκαταστάσεις για τη διοργάνωση των αγώνων, κι η φτωχή πατρίδα μας δεν είναι σε θέση να ανταποκριθεί σε παρόμοιες απαιτήσεις.

Ωστόσο, στους φετινούς Αγώνες οι διοργανωτές τους σκέφθηκαν πως θα ήταν επιβεβλημένο να τιμηθεί με κάποιον τρόπο η Ελλάς, που υπήρξε η μητέρα όχι μόνον του αρχαίου και του συγχρόνου αθλητισμού, αλλά γενικά κάθε εκδηλώσεως πολιτι-

μοσύ, και που το φως της εξακολουθεί ακόμη σήμερα να φωτίζει και να καθοδηγεί τις ανθρώπινες γενεές. Και βρήκαν τον πιο ωραίο, τον πιο συμβολικό και τον πιο εκφραστικό τρόπο: Την Ολυμπιακή Σκυταλοδρομία.

Η σκυταλοδρομία αυτή δεν θα είναι μια απλή μεταβίβαση σκυτάλης, όπως γίνεται στις συνηθισμένες σκυταλοδρομίες. Ούτε η σκυτάλη θα εί-

Η διαδρομή της Ολυμπιακής σκυταλοδρομίας, όπως βλέπετε και στην εικόνα, θα γίνει από την Ολυμπία στο Βερολίνο περνώντας απ' όλες τις πρωτεύουσες της κεντρικής Ευρώπης. Κάθε δρομέας θα τρέξει από ένα χιλιόμετρο και σε κάθε χώρα θα τρέξουν οι δικοί της δρομείς, που στα σύνορα θα παραδώσουν τη σκυτάλη τους στο δρομέα της γειτονικής τους χώρας. Η πρώτη φλόγα θ' αναφθῆ στην Ολυμπία, την καθαυτό πατρίδα των Ολυμπιακών αγώνων, από τον Δήμαρχο Αθηναίων κ. Κοτζιά, που θα τρέξει και το πρώτο χιλιόμετρο, συμβολίζοντας έτσι, πως αν η Ολυμπία είναι η πατρίδα του αθλητισμού, η Αθήνα όμως είναι εκείνη που πρώτη μετάδωσε τα φώτα του πολιτισμού της στην Ευρώπη. Οι Έλληνες δρομείς κατόπιν θα περάσουν κι από τους Δελφούς, τιμώντας έτσι το πνευματικό κέντρο του αρχαίου κόσμου, όπου για πρώτη φορά εβλάστησε ο σπόρος της διεθνούς αλληλεγγύης και συνεργασίας. Ύστερα, στα σύνορα θα μεταβιβάσουν τη φλόγα της σκυτάλης τους στους Σέρβους συναδέλφους τους. Λέγεται μάλιστα πως ένα χιλιόμετρο μέσα στο Βελιγράδι θα τρέξει ο νεαρός βασιλιάς της Σερβίας Πέτρος. Απ' εκεί και πέρα η σκυταλοδρομία ακολουθεί τη διαδρομή που βλέπετε στην εικόνα. Και το τε-

λευταίο χιλιόμετρο στο Βερολίνο θα τρέξει πάλι ένας Έλληνας, ενδοξος και γνωστός σ' όλο τον κόσμο, ο πρώτος Μικραθωδρόμος κι Ολυμπιονίκης μας, ο Λούης, που θα φέρη τη φλόγα της Ολυμπίας μέσα στο στάδιο του Βερολίνου και θ' ανάψη τη φλόγα του Ολυμπιακού βωμού, και μ' αυτό τον τρόπο θα κηρύξει την έναρξη των Ολυμπιακών αγώνων.

Η ιδέα αυτή δεν είναι ωραία, ευγενική, υψηλή, επιβλητική, και η εκτέλεσή της δεν θα κάνει στήληθια μεγαλειώδη εντύπωση; Ας εδχηθομε τουλάχιστον στους τρεις μήνες

ναί ένα κοντό ξύλινο μπαστούνάκι. Η σκυτάλη της Ολυμπιακής σκυταλοδρομίας θα έχη σχήμα πυρσού, καμωμένου από ελαφρό και στερεό μέταλλο. Το εσωτερικό του πυρσού αυτού θα είναι γεμάτο με μια καύσιμη ύλη, που η φλόγα της δεν θα σβύνη εύκολα και δεν θα μωρτζηθεί. Αδτή τη σκυτάλη θα μεταβιβάξη ο ένας δρομέας στον άλλον, ή μάλλον δεν θα μεταβιβάξη τη σκυτάλη, αλλά μόνον τη φλόγα, γιατί κάθε δρομέας θα κρατή και μια δική του σκυτάλη στα χέρια του που θα την φυλάξη ύστερα γι' ανάμνηση.

λευταίο χιλιόμετρο στο Βερολίνο θα τρέξει πάλι ένας Έλληνας, ενδοξος και γνωστός σ' όλο τον κόσμο, ο πρώτος Μικραθωδρόμος κι Ολυμπιονίκης μας, ο Λούης, που θα φέρη τη φλόγα της Ολυμπίας μέσα στο στάδιο του Βερολίνου και θ' ανάψη τη φλόγα του Ολυμπιακού βωμού, και μ' αυτό τον τρόπο θα κηρύξει την έναρξη των Ολυμπιακών αγώνων.

που μεσολαβούν ως τότε, να σκορπιστούν τα μαύρα σύννεφα του πολέμου που απειλούν πάλι την Ευρώπη και να επικρατή το πνεύμα της συνεργασίας και της αλληλεγγύης των λαών που εκήρυξαν οι Δελφοί και εφήρμοσε η Ολυμπία.

Αυτά όλα πρέπει να μας κάνουν περήφανους που είμαστε Έλληνες. Το ελληνικό πνεύμα κυβερνά ακόμη τον κόσμο...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑ - ΜΑΡΓΑΡΩΣ

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Η καϊμένη ή θεία-Μαργαρώ κάπου θα βρίσκεται εκεί-ψηλά τώρα στην Παράδεισο, που τόσο πολύ πίστευε, παρέα με τ' αγγελάκια, στα «χρυσά τα σύννεφα», κοντά στην Κράτην Παναγία - βοήθειά μας, Λέσποινα! - και όλους τους Αγίους, που θυμιάτιζε και μνημόνευε, με τόσες μετάνοιες, κάθε απόβραδο, μπροστά στο εικονοστάσι, και προσκυνούσε με τρίδιπλες μετάνοιες στη μικρή ενοριακή της εκκλησιά...

Κι' όμως, δεν τλπιζε να πάη κι' έλεγε...

Κολάζεται κανένας, γιέ μου! Κολάζεται και δεν το καταλαβαίνει! Γι' αυτό, δεν πρέπει κανένας να «ολιγωρή» και να κινή τα «πρεπούμενα». Εκείνα που μας έχουν μάθει οι πατεράδες μας και που ξέρανε οι «παλιοί»...

Κι' ανάμεσα σ' αυτά τα «πρεπούμενα» που ενέπνεε μιά αληθινή και άφελής ελπίδα και πίστη, τις μετάνοιες, τα θυμιάματα, τα σταυροκοπήματα, τ' αγιοκέρια, που φώτιζαν με την φιλή τους φλόγα, το εικονοστάσι της γωνιάς, με τάσπρα νταντελωτά μπερνετάκια, «δλονυκτίες»,

στα πανηγύρια, τους «δρόρους» στις μεγάλες δεσποτικές γιορτές, την ταχτική παρακολούθηση της λειτουργίας, και την αοστηρή τήρηση όλων των θρησκευτικών καθηκόντων, ή μεγάλη δουλειά, ήτανε η σαρακοστή κι' ή νηστεία... Νήστευε τα Τετραδοπαράσκευα, νήστευε τις προηγιασμένες, νήστευε των Αγίων Αποστόλων, τον Δεκαπενταύγουστο, της Σταυροπροσκύνησης, κάθε φορά που το έγγραφαν τα «χαρτιά» και που το νόμιζε αναγκαίο ή ψυχούλα της. Μά ή μεγάλη νηστεία ήταν ή «Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή».

Κολάζεται κανένας, γιέ μου! Κολάζεται και δεν το καταλαβαίνει! Έλεγε ή καϊμένη ή θεία-Μαργαρώ, και έμεις οι πειραμαί, εκπρόσωποι του Πονηρού και του Παγκακίστου, μέσα στο ήμερο αναχωρητήρι της καλής γερντισίας, εβλάκαμε σκοπό να την κολάσουμε!.. Μιάν εβδομάδα δολοκλήρη, ύστερα από την Καθαρή Δευτέρα, ενήστευε παραδειγματικά, με μαρουλάκια, εβλάκαμε βρεχτοκούκια, και κάπου-κάπου «λιγάκι χαλθά» που ήταν τα μόνα επιτρεπόμενα εδέσματα του νηστήσιμου «δφολογιού» της και μονάχα την πρώτη Κυριακή, έμετρίαζε λίγο τη νηστεία κι' εμαγειρεύε κανένα «λαδερό», αγγιναρακοσι, κανένα λαδοπίλαφο με ξερό χταπόδι... Κι' έπειτα, λιγάκι ρετσίνατο, «για να στηλωθή κανενός ή καρδιά του, γιέ μου!» έπισφράγιζε πραγματικά την «κατάλυση οίνου και ελαίου».

Όσο για τα καρύδια και τα σύκα, που έφιλευε έμεις τα παιδόπουλα, ήταν για τη θεία-Μαργαρώ πράγματα απαγορευμένα... Όχι από τα περίφημα «πρεπούμενα», μά γιατί δεν είχε πιά κανένα δόντι. Όμως, για

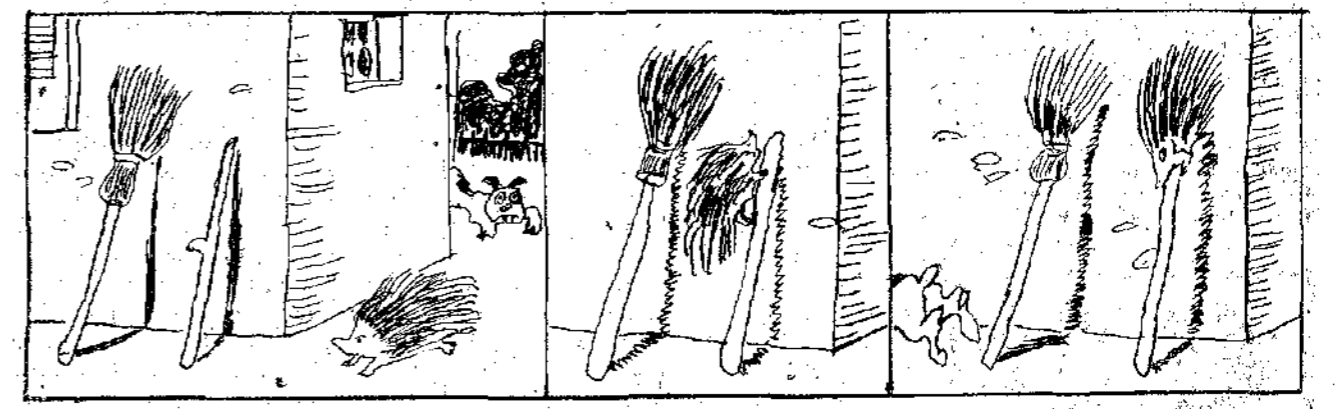
μάς, τα πάστρευε με προσοχή, και δεν μάς τάδινε ποτέ άτσάκιστα, κι' είχε πολλούς λόγους, εκτός από την καλοσύνη της, για τούτο. Φρόντιζε πρώτα-πρώτα για την άκεραιότητα της κόψης της πόρτας, που τα μαγειρώναιε ανάμεσα και την εκάναμε καρυδοσπάστη, αφήνοντας σημαντικά σημάδια της χρησιμοποίησής αυτής, μά και για την άσπράδα των άσβεστωμένων πεζουλιών της αλλής, που ήταν το τελευταίο κατάφυγιο για να τσακίσουμε τα καρύδια, χτυπώντας τα με λιθάρι!

Μπρέ Ιούδες!.. Μπρέ Ιούδες! Εξεφώνιζε, σαν εκαταλάβαινε κάτι τι τέτοιο... Έβλατε, έδω, μπρέ, να σας τα τσακίσω εγώ!..

Και δεν ήξερε κανένας, τι την έπονούσε πιο πολύ απ' τα τρία: τα δόντια μας, το μάγουλο της πόρτας ή το λέρωμα των πεζουλιών;

Κι' όμως έμεις, οι «Ιούδες», εβαλθήκαμε να τη λερώσουμε!.. Έξω, στο παράσιτο, στην άκρη της αλλής, για να μην λερώση την κουζίνα που άστραφτε από πάστρα και γυαλοκόποσαν τα μπακιρικά, είχε βάλει να μαγειρέψη το περίφημο «λαδοπίλαφο» της με το χταπόδι, ενώ για μάς, σ' άλλο τσουκάλι, έβραζε αληθινό πιλάφι με το κρέας, ένα «άτζεμ πιλάφι», από κείνα που μονάχα ή θεία-Μαργαρώ ήξερε να φτειάνη αλτρουσίτικα για την τέρψη των άλλων!.. Κι' ο Πειραμάς έελαμπάδιζε μονομιάς μέσα στο μάλό μας, εκεί που παίζαμε «καλόγερο» στάσπρα και μαύρα «κανιρέττα» της αλλής... Κι' ούτε καιρό δε χάσαμε σε μάταιη συεννόηση... Με μιά ματιά, συεννοθηθήκαμε, και το κακό έγινε. Ένα κομμάτι κρέας, παχύ και έλο ψαχνό, έομιζε μέσα στο «λαδο-

Ο ΕΞΥΓΙΝΟΣ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Για να γλυτώση από το Μούργο, που τον κυνηγά, ο Αγκαθοδής σκαρφάλανε σ' ένα σκουπόξυλο και κίνη... τη σκούπα. Ο σκύλος γελιέται όπως θα γελίταν καθέννας. Και φεύγει, αφήνοντας έλευθερο τον έξυλινο σκαντζόχοιρο.

πίλαφο», με τὰ ισχνά κομμάτια του ξερού χταπόδιου...

Με τί καρδιοχτύπι περιμέναμε τό μεσημέρι, με τί ανυπομονησία προμέναμε νάρχιση τὸ φαγητό της, ξεχνώντας μέσα στὰ πιάτα τὸ νόστιμο νόστιμο δικό μας πιάφι, καὶ κοιτάζοντας τὸ λαδοπίλαφό της...

Καὶ νά... Ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ προσμέναμε πιά, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη δεύτερη μπουκιά, τὸ πηροῦνι της ἀνέκυρε στὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ γύρισε ἀπὸ δεῶ, τὸ γύρισε ἀπὸ κει, με ἱερὴ φρίκη τὸ γεροντικό της, μὰ τόσο συμπαθητικὸ πρόσωπο πῆρε μὰ ἔκφραση συντριβῆς, καὶ μὰς κοίταξε ὕστερα, ἐνῶ ἐμεῖς σκύδαμε τὰ μάτια στὰ πιάτα μας, ἔτοιμοι νὰ γελάσουμε, μὰ χωρὶς νὰ μποροῦμε...

Ἐπεριμέναμε τὴν δικαίη τιμωρία μας. Μὰ, ἐκεῖνη εἶπε μονάχα μὲ σπαρταγμὸ, σπρώχνοντας τὸ πιάτο: — Ἡ ἀμαρτία στὸ λαϊμό σας!...

Κι' ἀλήθεια, θαρρεῖς, σάν ἡ Ἄμαρτία νὰ ἦταν κάτι τὸ ψηλαφητό, κάποιον πράγμα ἦρθε κι' ἔκατσε πραγματικά στὸ λαϊμό μας!... Κομπιάσαμε, ξεροκατάπιεμα, ἀφήσαμε τὸ φαί μας, καὶ μπρομούτιζοντας στὸ τραπέζι, ἀρχίσαμε τὰ κλάματα.

Τότε ἡ καλὴ γεροντίσσα, ποὺ ὁ θρηγος μας κι' ἡ μεταμέλειά μας τὴν εἶχε συγκινήσει, κατακινώντας κάθε της ἀπέχθεια, κάθε της εὐλάβεια καὶ κάθε πεποίθηση, προσπάθησε νὰ μὰς παραγορήσει. Καὶ πέρνοντας τὸ κρέας τοῦ πειρασμοῦ, ἀρχισε νὰ τρώη κι' αὐτὴ, μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα καὶ κλαμμένα μάτια μας, λέγοντας:

— Νά, μπρὲ σεις!... Φάτε!... Κι' ἄστε τὰ κλάματα!... Νά! Φάτε!... Κι' ὁ Θεὸς δὲν ξεσυνερίζει!...

G. ANNINOZ

ΚΑΡΑΒΙΑ

Partir c'est mourir un peu VERLAINE

Καράβια ποὺ κινήσατε ἕνα ἀπόβραδο Ἀδόρφα, θλιβά, γαληνεμένα, Καράβια ποὺ κινήσατε ἕνα σούρουπο, Ὀλόφωτα, μὲ τὰ πανιά ἀπλωμένα, Σὰ συνοδείες ἀπόκοσμων δνειφῶν μας Ἡ σάν πουλιά ἀπ' τίς θύελλες διωγμένα...

Ἄγνωστες ἀγωνίες μὰς γεννήσατε, Καράβια, τώρα πιά ξεγιττεμένα, Μιὰ χαροπὴν ἡμέρα σὰς προσμένουμε Μὲ τί χαρὰ, γιὰ νάρθετε ἀπ' τὸ ξένα.

ETAM, KAL. MARANTOZ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΛΥΠΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Κι' ἡ καρδιά τοῦ περιβολιοῦ, ἡ Ἅγια Τράπεζα, στημένη στὴ μέση ἔν' ἄσπρο μεταξωτὸ πανί, κι' ἀπάνω χρυσακέντητος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πεθαμένος ὁ Ἰησοῦς Χριστός... κρού τὸ χρυσάφι του, κρῶ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σκόρπια πάνω του καὶ τὰ πιότερα χάμω... Σοῦρχειται νὰ κλάψης, καὶ πάλι ντρέπεται: καλὰ καλὰ δὲν καταλαβαίνει τί σοῦ γίνεται: λές: «καλύτερα νὰ φύγουμε», κι' ὅμως πὸ πολὺ, θέλεις νὰ μείνης. Κι' ἐσὺ δὲν ξέρεις... Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ θέλεις καθόλου, εἶναι νὰ περάσης ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν Ἅγια Τράπεζα, μιὰ, δυό, τρεῖς φορές—νὰ μπῆς ἀπ' τὴ μιὰ μεριά καὶ νὰ βγῆς ἀπ' τὴν ἄλλη! καὶ τὰλλα τὰ παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ σὲ κοιτᾶνε...

Κι' ὅμως πρέπει, ἀλλοιῶς δὲ γίνεται. Ὅταν φύγαμε γιὰ νὰσπαστοῦμε τὸν Ἐπιτάφιο, ἤθελε νάρθη καὶ τάρνακι. Σκοτώθηκε νὰ μὰς πάρη ξοπίσω! Κι' ἄμα τὸ ἀποτράδῃσαν, τίναξε τὸ σχοινί του καὶ ξέφυγε καὶ μὰς ἔφτασε. Τότε, γυρίσαμε πίσω, γιὰ νὰ τὸ ξεγελάσουμε καὶ νὰ μείνη. Κι' ἐγὼ, πρώτη φορά τότε τοῦ θύμωσα καί, στὸ θυμὸ μου, τοῦδωσα μιὰ πάνω στὸ κεφάλι. Στὸ τέλος, τὸδεσα σφιχτὰ ἀπ' τὸ δέντρο, νὰ φωνάζη ἐκεῖ τὸ κάκου.

Στὸ γυρισμὸ, τάρνακι ἔλειπε! Ἡ ἀδύτητα ἦταν μούσκεμμα στὰ νερά, κι' ἐκεῖνο ἔλειπε.

— Τάρνακι, μὰς ἔφυγε! εἶπε ἡ μητέρα.

Ἐφυγε τάρνακι; Καὶ ποῖς τάρφηκε νὰ φύγη; Καὶ πὼς τάρφησατε νὰ φύγη; Ποῦ εἶχατε τὸ νοῦ σας;

Πρώτη μου φορά θύμωσα ποὺ με πῆραν τὰ κλάματα.

— Ἐγὼ θὰ πάω νὰ τὸ βρῶ! εἶπα. Γιατί στοχάστηκα πὼς κι' ἐγὼ ἔφταιγα. Ἐν' ἀπὸ τὰ δυό: ἢ τὸκανε ἐπειδὴ τὸ χτύπησα καὶ δὲν τὰγαπούσα, ἢ—τὸ κακόμοιρο—ἔτρεξε νὰ μὰς βρῆ, καὶ χάθηκε.

«Μιὰ βοσκοπούλα—τάρνι της χάνει—στὴν ἐρημιὰ...»

— Τέτοια ὦρα, ποὺ θὰ πῆς; φώναξε ἡ μητέρα. Τώρα νύχτωσε, θὰ περάση κι' ὁ Ἐπιτάφιος.

— Ἐγὼ θὰ πάω! φώναξα μὲ τὰ κλάματα. Κι' ἔτρεξα κατὰ τὴν πόρτα. Μὰ τότελα ἐπίτηδες. Ποῦ νὰ πάω; Ἐγὼ περίμενα νὰ κάνω τοὺς ἄλλους νὰ κουνηθοῦν... Στάθηκα κι' ἀφογκραζόμενον, μήπως ἀκούσω ἀπ' τὰ στενά τῆ φωνῆ του. Τίποτα! Μοναχὰ οἱ στράκες, τὰ βαρελότα...

Γύρισα κατὰ μέσα. Στὸ μαγερεῖο, ἦτανε κιόλας φῶς. Εἶχαν ἀνάψει τὴ λάμπα καὶ ὁ ἕνα τραπέζι ἀπάνω, βρισκόνταν ἕνα σωρὸ κέκκινα κέκκαλα, κέκκινα κρέατα καὶ πέτσες ἄσπρες. Ἡ θεὰ μου εἶχ' ἕνα ξυλαράκι, φιλέο σὰ μολόδι, καὶ γρήγορα, τὸ παροῦσε μέσα ἀπὸ τὰντεράκια ποὺ δὲν εἶχαν τελειωμὸ. Στάθηκα καὶ κοιτοῦσα κι' ἀπολημονήθηκα. Ὅμως μονομιᾶς ξανάρθα στὸ σκολό μου.

— Πάμε νὰ βροῦμε τάρνακι! Πάμε νὰ τὸ βροῦμε! Ἐλα, σῆκω! Καὶ τὴν τραβοῦσα.

Μπᾶ! Μῆτε σάλευε, μῆτε μὲ παραγοροῦσε κανεῖς.

Στὸ τέλος, εἶπε ἡ μητέρα: — Ἀῦριο, ἄμα ξημερώση, θὰ σταίλω ἐγὼ ἀνθρωπο νὰ τὸ βρῆ, νὰ μὰς τὸ φέρη.

Μὰ ὄχι, ὡς τὸ πρῶτ' ἔλεγε μὰς τὸ χουν πάρε: ὁ ἄλλο σῆτι: μποροῦσαν νὰ τὸ βροῦνε καὶ λίγοι: νὰ τὸ φάνε!

— Τώρα θέλω, τώρα! Θύμωσα, χτύπησα τὰ πόδια μου, κουνάσσα τὸ τραπέζι, ἔσχισα τὸ τετράδιό μου ποὺ ἔγραφα τίς ἀριθμητικὲς... Τότε ἡ μητέρα μου μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὸδῶσε μιὰ μπάτσα στὸ μάγουλο.

— Δὲν ἤθελα νὰ σὲ χτυπήσω τέτοια μέρα, μὰ ἐσὺ εἶσαι θηρία.

Κι' ἐγὼ τὰπαράτησα πιά εἰλα! Ἐτρεξα μέσα, στὸν καναπέ της γιαγιάς, ἀνέβηκα πάνω, ἔβγα ὄλος μιὰ φουχτα, κι' ἐκεῖ, στὰ σκοτεινὰ, ζούλησα τὸ κούτελό μου πάνω στὰ «μακάτια» ποὺ μύριζαν ἀλαφρὸ λιθάνι, κι' ἔκλαιγα. Μ' ἔτσουζε τὸ μάγουλό μου, μὰ δὲν ἔκλαιγα γι' αὐτό. Καλὰ νὰ πάθης! Ἐλεγα: στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ἐσὺ πονᾶς; ἐκεῖνο τάχα δὲν πονᾶσες, ποὺ τὸ χτύπησες στὸ κεφάλι; Κι' ἄλλες, κι' ἄλλες μπάτσες νὰ φῆς στὰ μάγουλα!

Ἄκοῦς, νὰ χαθῆ τάρνακι καὶ κανέναν νὰ μὴ τὸν μέλη! Ὡς ἀῤριο! Ἦσες ὥρες, ὡς ἀῤριο τὸ πρῶτ'! Καὶ νὰ τῶχω καὶ χτυπήσει: στὸ κεφάλι!...

Μῆτε ἀῤριο, μῆτε ποτέ. Δὲν ἐξαναβρέθηκε. Μοῦμεινε πάλι ἡ γάτα κι' ἡ ἡ μαῖμοδ της γειτονίσσας. Πέταξα τὴ γαβάθα του, ποὺ τοῦ ζύμωνα κάποτε τὸ φαί του, καὶ τὴν ἔσπασα. Εἶχα βρεῖ καὶ μιὰ κέκκινη κορδέλλα νὰ τοῦ περάσω στὸ λαϊμό, ἄμα θὰ γινόταν Ἀνάσταση. Καὶ μ' αὐτὴν ἐτριπλόδεσα τῆς γάτας τὸ λαϊμό, ποὺ παραλίγο νὰ τὴν πνίξω.

Ὅχι! Ἐνα παιδί, ἄμα ἀγαπάει ἔν' ἀρνάκι, στιγμὴ νὰ μὴ τάρφιν ἀπὸ κοντά του! Ἄν εἶναι: σκύλος, ἡ γάτα, ἡ πουλι, δὲν πειράζει. Αὐτὰ τὸ θέλουνε τὸ σῆτι, καὶ τὸ κατοκοῦνε. Μὰ τὸ ἀρνάκι ἀγαπάει τὴν ἐξοχή καὶ φεύγει, καὶ χάνεται.

TELOS AGRAZ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἄποψε, μοναχὸς στὴν κάμαρά μου. Κι' ἐκεῖ στὸ τζάκι οἱ φλόγες, σάν φλο- [γάτα

Ἄλογατα χοροπηδοῦν, κι' ἡ γάτα Τραγουδιστὰ ἐκοιμήθη στὴν ποδιά μου.

Μὰ ξάφνου σ' ἀνεπέγγιμα στοὺς [τοίχους Τὸ ρόδινο ποὺ χύνεται ἀπ' τὸ τζάκι, Κάποιον ἕνα πλάσμα γράφεται λιγάκι Καὶ σβῦνει σάν τραγουδι, σάν τοὺς [στίχους...

Φαντάζει μιὰ μορφή γλυκεία, θλιμμένη, Κάποιος γεροντίσας, κι' ἀμέσως κἀλι Σβῦνει γοργά, καὶ τῆς γριᾶς ἡ ἀγκάλη Π' ἀνοίγει, ὡσάν κάποιον νὰ προ- [σμένῃ...

Ἄποψε σὲ πεθύμησα, γιαγιά μου, Ἐκεῖνο τὸ παλιὸ τὸ παραμῦθι Γιὰ νὰ μοῦ πῆς. Μοῦ τ' ἀρπαξεν ἡ [λήθη

Δὲν εἶδον ὅμως σένα ἀπ' τὴν καρδιά [μου.

Ἐλα, γιαγιά, νὰ σκοτεινιάζη ἀρχίζει. Τίποτα... Καὶ νὰ ζωγραφίζεται καθεὶ Μόν' πιότερο ἡ φωτιά στὸ τζάκι ἀνά- [βει Καὶ πηδηχτὰ στοὺς τοίχους παιχιδίζει.

Ἄποψε, μοναχὸς στὴν κάμαρά μου. Καὶ καὶ στὸ τζάκι οἱ φλόγες σάν φλο- [γάτα

Ἄλογατα χοροπηδοῦν, κι' ἡ γάτα Τραγουδιστὰ ἐκοιμήθη στὴν ποδιά μου! Θάλας Βλαστός [B]

Η ΜΙΚΡΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ

Τυχαῖα βρέθηκα μιὰ μέρα στὴ σχολὴ καλογοραῖον. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν σχολιάσει ἀκόμα κι' ἔκανα βόλτες μόνη στὴν αὐλή.

Ὁ παγωμένος βοριάς τοῦ χειμῶνα εἶχε ξεράνει καὶ ρίξει κάτω τὰ φύλλα τῶν δέντρων τοῦ μικροῦ κήπου καὶ στὸ συντριβάνι λίγα χρυσόφανα κολυμποῦσαν προσμένοντας τὰ κορίτσια ποὺ κά- [τι θὰ τοὺς ρίξουν.

Σὰ λίγο μιὰ μικρὴ ἐσωτερικὴ βῆκε. Ἦταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ τὴν εἶδεκα γι' αὐτὸ μούκανε ἐντύπωση, ἰδίως τὰ μάτια της. Εἶχε κάτι μάτια βαθυστό- [χαστα, γκριζὰ, στεφανωμένα ἀπὸ με- λανούς κύκλους, κερατοῦσες μ' ἀργές κουρασμένες κινήσεις καὶ στὰ χέρια της κρατοῦσε μιὰ μικρὴ φωτογραφία, ποὺ σὴν τὴν κοιτάζε, ἕνα χαμόγελο πλανιό- [ταν στὰ γκριζὰ μάτια της, ποὺ χανόταν μὲ τὰ μάτια της κοιτοῦσαν τ' ἀ- [νεῖρο...

Τὶ νὰ σκεπτάταν ἄραγε; Κάποιον καὶ μακρὸν στὴ μαγεμένη Πόλι, ποὺ καθαρφερίζεται περήφανα στοῦ Βόσκοπου τὰ γαλανὰ νερά, εἶναι

τὸ σπιτάκι της. Σ' αὐτὸ πεταῖ ἡ σκέ- [ψη της κάθε στιγμὴ πάνω ἀπ' τὰ ψη- λά τῆς σχολῆς ταῖχη, πᾶσι ν' ἀπαλο- [ψιδυθῆσιν κατὶ στὴ μαννοῦλα καὶ νὰ πάρη ἀπ' αὐτὴ ἕνα γλυκὸ στοργικὸ φιλι.

Κάθησε ἄρα, κουρασμένη σ' ἕνα πάγκο τῆς αὐλῆς καὶ κοιτώντας τὴν μικρὴ φωτογραφία ἀρχισε νὰ κλαίη σιγὰ, πονεμένα. Πῆγα κοντὰ της θέ- [λησα κατὶ νὰ τῆς πῶ, μὰ κείνη τῆς σι- γῆς τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τὴν ἔ- [κανε νὰ πεταχτῆ καὶ σκουκίζοντας τὰ μάτια της νὰ φύγη πρὸς τοὺς κοιτώντες γιὰ ν' ἀποσύνη τὰ σχόλια ποὺ θὰ προ- [ξενούσε στὶς ἄλλες ἐσωτερικὲς. Μόλις πρόφτασα νὰ δῶ τὴν μικρὴ τῆς φωτο- [γραφοῦλα... ἦταν ἡ μαννοῦλα της.

Μικροῦλα ἐσωτερικὴ ποὺ δὲν ξέρω ἀπὸ σένα, παρὰ πὼς σὲ λένε Ἀφροῦ- [λα καὶ πὼς πονᾶς στὸν χωρισμὸ ἐκεῖ- νων ποὺ λατρεύεις, κάποια προσεχη ἄποψε γιὰ σένα θὰ κάνω, μιὰ προσε- [χὴ ποὺ ἕνας ἐπιλοχὸς σχεδὸν πόνος ὑπα- γορεύει κι' ἐλπίζω ὁ Χριστὸς νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν ψυχικὴ γαλήνη γιὰ νὰ ὑ- [ποστής καρτερικὰ τὸ βάρος τῆς θυσίας σου...

Νινούλα [B]

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πόσο εἶμ' εὐχαριστημένη ποὺ πῆγα νὰ περάσω καμμιά δεκαρὶ μέρες στὸ μικρὸ μου χωριουδάκι κάτω στὴ Μάνη! Πρῶτη φορά στὴ ζωῆ μου τὸ ἐπι- [σκέφτηκα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, καὶ κείνο λές γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ στολιστήκε μ' ὄλες τίς χάρες του, καὶ χάραξε βα- [θεῖα στὴν ψυχὴ μου μιὰ τόσο μεγάλῃ εὐχαρίστηση ποὺ καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ ἔχουν περάσει ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ βρισκομαι, στὴν πολυθρόνη Ἄθῆνα, ἀφήνω τὸ νοῦ μου νὰ πετᾶι στὸ μικρὸ γαλήνιο χωριουδάκι.

Καὶ μὲ τὸ δικό μου γιατί πὼς εἶναι δυνατό νὰ ξεχάσω ποτέ τίς ὁμορφιές τῆς χειμωνιάτικης φύσης, ποὺ γιὰ πρῶ- [τῃ φορά εἶδον ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ ποὺ τόσο βαθειὰ χαραχτήκαν στὴν ψυ- [χή μου! Μπορῶ ποτέ νὰ ξεχάσω τ' ὀ- [λοκρασίνο μαλακὸ ταπέτο ποὺ σκέπα- [ζε ὄλο τὸ χωριὸ καὶ ποὺ γιὰ κενεῖδια, εἶχε τὰ κατασπαρα ἀρνάκια ποὺ ἔβο- [σταν ἐπάνω του; ἢ μήπως μπορῶ νὰ ξεχάσω τίς ἀνθισμένες, ἀμυγδαλιές, τίς νυφοῦλες αὐτῆς τῆς φύσης ποὺ μὲ μεθοῦσα μὲ τὸ λεπτό τους ἀρώμα;

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴ με- [γαλῦτερη ἐντύπωση καὶ ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ, εἶναι τὸ δαιμόνιο τοῦ χω- [ριοῦ! Αὐτὸ εἶν' ἕνα ἀληθινὰ ὑπέροχο θέαμα. Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω καταπλη- [κτικὴ εὐφροσύνη νὰ γυρίζουν ἀπὸ τίς δουλειές τους μὲ τὴν ἀξίνα στὸν ὄμο, κουρασμένοι, ἀλλ' εὐχαριστημένοι ποὺ θὰ πάνε στὰ σπιτάκια τους καὶ θὰ κα- [θήσουν μὲ τὴν οἰκογένειά τους γύρω

ἀπ' τὸ φτωχικὸ μὲ χαρούμενο τραπέζι, γιὰ ν' ἀπολάβουν τοὺς κόπους τους, καὶ τοὺς τσοπάνηδες νὰ γυρίζουν τὰ κοπάδια τοὺς στὴ μάντρα, μὲ φωνές καὶ μὲ σφυρίγματα. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ θοαυτὴ στιγμὴ τοῦ χωριάτικου δαιμονίου: ἡ ὑποδοχὴ ποὺ κάνουν τὰ μικρὰ ἀρνάκια στὶς μαννοῦλες τους κι' ἐκείνες στὰ παιδάκια τους, γιατί ὅπως θὰ ξέρετε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ προβατί- [νες ἔχουν γεννήσει κι' ἐπειδὴ τ' ἀρνά- [κια εἶν' ἀκόμη πολὺ μικρὰ, οἱ τσοπά- [νηδες δὲν τὰ κέρνουν στὴ βοσκή, ἀλ- [λὰ τὰ κλείνουν ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὴ μάντρα ὅταν λοιπὸν τὸ βράδυ οἱ μητέρες ἀρχίζουν νὰ πλησιάζουν στὴ μάντρα, βελάζουν γιὰ νὰ τίς ἀκούσουν τὸ μικρὸ τους, μὰ κι' ἐκεῖνα αὐτὸ κερ- [μιμένον γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ ξεφωνί- [ζουν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη.

Φωνάζουν οἱ μητέρες, φωνάζουν καὶ τὰ παιδιὰ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἦσυχον χωριουδάκι γίνεται ἀνάστατον ἀπὸ τίς φωνές τους. Μὰ νά! ἡ πόρτα τῆς μάν- [τρας ἀνοίγεται κι' ἕνα ὀλόασπρο κύμα χύνεται ἔξω καὶ ἀνακατεῖται μ' ἕνα ἄλλο κερτινωπὸ ποὺ τὸ ἀποτελοῦν οἱ προβατίνας.

Τότε γίνεται ἡσυχία καὶ δὲν ἀκού- [γεται τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ «πλάτ- [πλάτ» ποὺ κάνουν, οἱ γλωσσίστες τῶν μικρῶν ποὺ, εὐτυχισμένα γιατί εἶναι κοντὰ στὶς μαννοῦλες τους, πίνουν τὸ γαλατάκι τους.

Κι' ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἔχω ἄδικο ποὺ ἀφήνω τὸ νοῦ μου ἐλεύθερον νὰ πετᾶι στο μικρὸ χωριουδάκι τῆς Μάνης; Διαβολοῦδριτσο [B]

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὅταν ἤμωνα μικρὴ πλάτσα, σάν ὄλα τὰ μικρὰ παιδιὰ, στὴν «Μπούκα» (ἔτσι λέμε στὴν Ρωσία τὸν μαρμπού- [λα, ποὺ τρομάζει τὰ παιδιὰ).

Στὴν Ρωσία, στὸ σῆτι μας, δταν ἤθελε κανεῖς ἀπ' τὴν τραπέζαρια νὰ πᾶη στὴν κουζίνα, ἔπρεπε νὰ περάση ἐνα μακρὸ καὶ ἀρκετὰ σκοτεινὸ διά- [δρομο. Στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου τοῦ- [του ἦταν μιὰ ἐδλινη σκάλα ποὺ ὀδη- [γοῦσε στὸ ὑπόγειο. Ἡ ἄλλη ἀκρὴ τῆς σκάλας ἔμπαινε στὴν πόρτα τοῦ ταβανιοῦ ποὺ σχημάτιζε καταπληκτὴ κι' ἐβγαίνε στὸ ὑπόγειο. Πίσσενα πὼς ἐκεῖ πάνω ζοῦσε ἡ «Μπούκα». Καὶ εἶ- [χα καὶ γνωριμία μὲ τὴν «Μπούκα». Δὲν με πιστεύετε; Νά πὼς:

Οἱ θεῖες μοῦ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν ἐμένα καὶ τὴν φίλη μου Βέρα ἔκαναν τὸ ἔξῃς: Ἡ μιὰ μου δέια ἔβαζε μιὰ χρωματιστὴ μάσκα, κανένα παλιὸ φου- [στάνι καὶ ἐβγαίνε ἀπ' τὸ παραθύρακι στὰ κεραμίδια καὶ δταν μαζευόσαστε ὄλο ἀπὸ κάτω μὰς μιλοῦσε. Ἐμεῖς βέβαια τρομάζαμε. Ἰδὲ καὶ πολὺ, μὲ

σκολο βέβαια) και για να μας ησυχάση ή γενναίωσα αυτή «Μπούκα» μς πετούσε διάφορα δώρα.

Ένα βράδυ λοιπόν ήθελα να περσώ τον διάδρομο να πάω στην κουζίνα. Φαντασθήτε τον τρόμο μου, όταν γυρίζοντας από την κουζίνα είδα στην σκάλα με «Μπούκα». Δηλαδή δεν την είδα δάκερη, είδα μόνο τα πόδια. Ήσαν ποδεμένα με καφετίες ψηλές μπότες, όπου ήταν χωμένα βαθυγάλαζα, φαρδιά παντελόνια. Τα σκαλοπάτια τρίζαν από το βάρος τους. Δεν άμφεβαλα καθόλου ότι ήταν η «Μπούκα» και τσβάλα στα πόδια. Πέρασα τον διάδρομο, την τραπέζια και όλες τις κάμαρες τρέχοντας, ώς που βρήκα την μαμιά να κουνειαίξη με τις θείες μου σε μια άνοιξη κάμαρα. Όταν το έμαθε η μαμιά έτρεξε γρήγορα να δει, αλλά φυσικά δεν βρήκε πιά την «Μπούκα». Και αυτή την φορά, η «Μπούκα» μου φάτανε άνωτοπος; αλλά όχι ή θεία μου βέβαια. Πόσων χρονών ήμουνα τότε δεν ξέρω, αλλά και τώρα ακόμη βλέπω καθαρά στο μισοσκόταδο του διαδρόμου την «Μπούκα» με τις καφετίες μπότες και γαλάζια παντελόνια να καταβάνη την σκάλα...

Ίσως όμως, ποιος ξέρει; νάτανε ο ύπνρτης μας.

Ανθος του Μαίου [B]

Ο ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ

Γκλάν, γκλάν, γκλάν!... Ακούγεται το κουνούρι του γερο-καρβουνιάρη που πάει καβάλλα στο γαϊδουράκι του.

Ανασηκωμένη κολλές φορές στο κρεβάτι άκούω την άδυνατιμένη φωνή του γέροντ, το έλαφο και ρυθμικό κτύπημα του κουνουριού του, τα γαλανά μάτια του, το ξανθά μεσοδεμένα μαλλιά του που λάμπουν μέσα στο καρβουνισμένο και γυαλισμένο μέτωπό του.

— Κάβρουνα καλά, τρισήμερη ή οκιά! φωνάζει

Έτσι να είμαι κάποτε στην αύλη και κοιτάζα τα ρόδινα τριαντάφυλλα του Μαίου, όταν άκουσα την άδυνατη φωνή του να λέη:

— Πήγαινε, κοριτσάκι μου, να πης της μανουλάς σου αν θέλη ν' αγοράση κάβρουνα. Είναι καλά και τα κουλά μόνο πρισήμερη δραχμές ή ή οκιά.

Πήγα μέσα και βγήκα με το καλάθια στο χέρι για ν' αγοράσω κάβρουνα. Αγόρασα, του τ'ά πληρώσα κ' έκα να μερικά βήματα για να μπώ μέσα.

Κοίταξε με χαμόγελο τα λεπτά του κ' άρχισε να διαλαλή το πτωχό έμπορεύμα του.

Γκλάν, γκλάν, γκλάν! το κουνούρι κτυπά κ' αυτός άρχίζει πάλι την πορεία του.

Μικρή Βολιωτοπούλα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Φείος. Νά μη βασκαθής, Τοκό. Πάνυνες πάλι τώρα τελευταία, καθώς βλέπω.

Ο Τότης. Ναί, δείτε μου, δεν είναι μισή δρα που ήπια το γάλα μου με τρία σουρέκια.

Ριγοκίνδυνος Ναύτης

— Νίκο, μήν πειράζης τα λουλούδια! — Δέν τα πειράζω, μαμιά μου, τα κόβω!

Τρελλό Διαβολάκι

— Δέλα, μήν καίξης κουτσό γιατί χαλάς τα παπούτσια σου.

— Ίσα-Ίσα, μαμιά μου, που δεν γαλουν γιατί περπατώ με το ένα ποδι μόνον!

Γαρούφαλλο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 268ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προσθετός την 3 Μαρτίου 1934 προς έπρειν των Λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπλάσεως Μαρτίου 'Απριλίου και Μαΐου 1934 δημοσιευθέντων 165 Πνευματικών 'Ασκήσεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον δνομα τρεις άριθμοι σημαίνουν: ο πρώτος τας εδρασεις όρθας Λύσεως, ο δεύτερος τας Εδραση Λύσεων και ο τρίτος τας Εδραση 'Επιμονής, συμφώνως με τον 'Οδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Α', § 25.

Οι 'Ισοτίμοι όλων των τάξεων έχουν το δικαίωμα, οί μόν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τα έξοδα του κλιού, και νάγοράσουν, εντός τριμήνου από πολύ από σήμεραν, (ιδίαι κατόπιν παραγράφεται το δικαίωμα τοδτο,) ένα σιγονήματα θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των ετών 1894—1935 (Β' Περίοδος) με έκπαιτων δέκα πάντα (15) δραχμών. Οί του Β' Βραβείου ν' αγοράσουν δμοιον Τόμον με έκπαιτων δέκα (10) δρ. και οί του Γ' με έκπαιτων πάντα (5) δρ. ('Ιδαι οί του 'Οδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 16 ετών και άνω, καθώς και όσοι δεν έπηρεύων ήλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αλ. 'Αντωνιάδης, 164, 17.

'Ισοτίμοι: Λυσιώτικο, 151, 16, 7. Μορφωμένη Νουκουρουόλα, 156, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φίλημα Σπιδας, 143, 15, 7. Τρύπα στο Νερό, 139, 14, 7.

'Ισοτίμοι: Τραγουδι της Φλογέρας, 138, 14, 7. Παλιά 'Αθήνα, 137, 14, 7. 'Εραϊκή, 136, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαφνούλα, 117, 12, 6. 'Ελένη Ζήβα, 113, 12, 7. 'Αλις Γιαννούλης, 116, 12, 6.

'Ισοτίμοι: 'Αγορμπέλη, 123, 13, 7. Επισομένος Αόρδος, 121, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαρυγή της Λέσβου, 101, 11, 7. 'Αγνή, 76, 8, 4. Λευκάτας, 108, 11, 7. Φρανόνα, 113, 12, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κική, 7, 1, 1. 'Αδελφίς, 4, 1, 1. Ενοδική, 50, 5, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ελληνικόν 'Ισοδές, 144, 15, 7.

'Ισοτίμοι: Πρόμαχος της 'Ελευθερίας, 156, 16, 7. Νενης, 155, 16, 7. 'Αστρο της Αύγης, 146, 15, 7. Αιώνιος Θρύλος, 141, 15, 7. Παλαιά 'Ελληνίς, 136, 14, 7. 'Ικαμένως 'Αετός, 143, 15, 7. Κεφαλλοντιοπούλα, 139, 14, 7. Ρομαλέος Πιτσιρίκος, 134, 14, 7. 'Ελάτη, 150, 15, 7. 'Αγκάθι,

133, 14, 7. Ροβινών Κρούσος, 151, 16, 7. Παπαρούνα, 145, 15, 7. Λεβάντε, 143, 15, 7. 'Μπιλ-Σαίλ, 152, 16, 7. Σιμόνη, 157, 16, 7. Δεσποινίς Πενσιματάρα, 143, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ασπρο 'Αραπάκι, 129, 13, 7. Μαργιόλα, 122, 13, 7.

'Ισοτίμοι: 'Εθνικιστής, 113, 12, 7. Χέσφ, 122, 13, 7. Πνεύμα της 'Αντιλογίας, 124, 13, 7. Σπύρο Μονάχο, 119, 12, 7. Παιρωτάκι, 117, 12, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βοσποπούλα, 113, 13, 7. 'Αφός του 'Ιονίου, 100, 10, 5. Κόρης Μοντεχρήστος, 110, 11, 7. 'Ισοτίμοι: Γκάλικ, 113, 12, 6. 'Ισις, 104, 11, 7. Βραϊλίνα, 113, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Ολιβίθρος Κρόμβελ, 83, 9, 7. Μασκότ, 83, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Εδθυμο Ρουμλιωτάκι, 17, 2; 1. Πausανίας 'Ανδροτανίτης, 35, 4, 2. Βασιλικούλα, 35, 4, 2. Ρεζεντά, 62, 7, 5. 'Ανδροτανιωτάκι, 13, 2, 1. Παγωμένο Καλοκαίρι, 17, 2, 1. Θούσιος του Ρήγα, 50, 5, 4. Αιμαδύρα, 64, 7, 6. Νουκουρουόλα, 23, 3, 5. Μαχλάκι Ρόδο, 34, 4, 2. 'Αγορική Φλογέρα, 61, 7, 3. Φίγκαρο, 4, 1, 1. Θαλασοπούλα, 10, 1, 3. Βέλος, 39, 4, 5. Σελλησιτικός 'Ορίζων, 8, 1, 2. Τριφασικόν, 43, 5, 6. 'Ατίθασση, 10, 1, 2. Γαλανή Νεράιδα, 27, 3, 3. Σμίουρος, 21, 3, 1.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (από 11 ετών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεραμίδιος Γάτος, 112, 12, 7.

'Ισοτίμοι: 'Ιδρυμένος, 127, 13, 6. 'Αλεξανδρινό Ζιζάνιο, 133, 14, 6. Παναχαϊκόν, 153, 16, 7. Πιτσιρίκος, 116, 12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μέλισσα, 21, 3, 1. Πατινάκι, 3, 1, 2. Βικτώρια, 27, 3, 3. Σπ. Στεφανόπουλος, 1, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οί εξής τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά το 'Εσωτερικόν και δρχ. 40 διά το 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1935), από τους έκδοθέντας 12 τόμους υπάρχουν οί 41 (ιδίαι ο του 1918 έχει έξαντληθή). Έκ τούτων, οί μόν Τόμοι των ετών 1894—1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) δρχαφος δρ. 30 και ραμμένος δρ. 35. Οί δε Τόμοι από 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, και 1935 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) δρχαφος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκαστον τόμον προσθετα εις τας άνω τιμάς: Διά το 'Εσωτερικόν δρχ. 5 ο άροφατος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δε το 'Εξωτερικόν δρχ. 35 εις τα ραμμένους εις άροφατος.

Μά βέβαια, Μικρομέγαλε, ή άλληλογραφία είναι άχρηστική μεταξύ παιδιών που έχουν την ίδια άπάνω κάτω ήλικία. Ούτε από όνα θα 'ικανοποιηθώ ένα παιδί που σε πειράζει τρεις τάξεις, ούτε από αυτό. Είπα πως από τα περιχόμενά μου, τα «Νέα και Παρέρχα» ο' εύχαριστούν περισσότερο, και πως έχεις «πό κατασκευήν» το Ζωντανό Ντόμινο. Τό τελευταίος; Χαλιδονάκι, θα είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Από το γράμμα σου κατάλαβα πως είσαι πολύ καλό κορίτσι και χάρω που άποφάσισες να μηξς άμέσως και στην κίνηση. Σοδ έστειλα όλα τα φυλλάδια και περιμένω τις άντιπώσεις σου:

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι, 42 δδός Ευρύκιδου την 19 Μαρτίου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρει της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διαπλάσι», διοργανώνω διοσδομαδιαίτες ειδικές έκπομπές για τα 'Ελληνόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο και των 'Ελληνικόν παροικιών του 'Εξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, όρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. π. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, την ίδια όρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γιοναί και παντοίοι παιδικό Διαγωνισμοί.

ΠΟΛΛΑ, πάρα πολλά γράμματα έχουν μαζευθεί πάλι. Προς μεγάλη μου χαρά, όλα σχεδόν τα παιδιά μου που έχουν μαζέ μου άλληλογραφία, με που την είχαν άραίωσει έκαιτίας των σχολικών διαγωνισμών, ξανάρχισαν τώρα να μου γράφουν συχνά. 'Η μόνη μου λήψη είναι πιά ο χθόρος δέν μου άπαιτείται νάπαντρώσ ο' άλλους. 'Αλλά τι να κάμω; 'Από λίγα λόγια και ο' όσους μπορώ.

Παιδί της Ζούγκλας (ένέκρινα ψευδώνυμο κ' έστειλα 'Οδηγό). Γαρούφαλλο, Νεοφρεμένη, Μαρία Παντελούκου, 'Ισπότη της 'Αρας, καλά μου παιδιά, σας εύχαριστώ για τα ξεπαθώματα σας. Με την άδικαία αυτή, θυμίζω ο' όλους τον διαγωνισμό Ξεπαθώματος. Είναι ίσως ό πιο δύσκολος: ίκνειναι όμως πώδ μάγαποδν άληθινά πρέπει να κάνουν ό,τι μπορούν και για τη διάδοσή μου. Και καθώς σας είπα και την άλλη φορά, από το έφρστικόν ξεπαθώμα, πώδ το περιμένα πολύ ζήηρο, δέν είμαι τόσο εύχαριστήμενη.

Μικρή Πυργιωτοπούλα, από την καλή μας Πόλη των 'Ονείρων έμειβα το μεγάλο σου υποτίχημα. Τώρα μου τό γράφεις και συ. Πόσο λυπήθηκα, όφρανούλα μου! Έτύχως πώδ έχεις καλούς συγγενείς που σ'αγαποδν έχεις ακόμα και μένα πώδ σου δίνω παρηγορία. Θάρρος, ύπερμονή... 'Αργήσα κάπως, Λαχτάρα της Λευτεριάς, αλλά και το ψευδώνυμο ανανέωσα και την άπόδειξη σοδ έστειλα. Σ' εύχαριστώ για όλα και σε βεβαιώνω πως ή 'εργματοπλημύρα» ήταν ή μόνη αίτια. Για την Πεννηκονταετηρίδα του Παλαμά θα είδες στα δύο τελευταία φυλλάδια. 'Η Ν. Ο. έπαφα από πέρω.

Ναί, Χωρίς Φτερά, πολύ γλυκός ο χαμώνας φάτος κ' ή άνοιξη πρώιμη. 'Ισως και στο χρισό σου να πέρασε πιά ή βροχιαία του 'Αρκιού». Είναι άσυγχώρηται έκναινο που ζητοδν άνταλλαγή Μ. Μυστικών, λαθύνουν τετράδια και δέν τάντα πώδ δουν άμέσως. 'Όρατο το χαρτί πώδ μου γράφεις, με τό ψευδώνυμό σου τυπωμένο άπάνω-άπάνω.

Μά βέβαια, Μικρομέγαλε, ή άλληλογραφία είναι άχρηστική μεταξύ παιδιών που έχουν την ίδια άπάνω κάτω ήλικία. Ούτε από όνα θα 'ικανοποιηθώ ένα παιδί που σε πειράζει τρεις τάξεις, ούτε από αυτό. Είπα πως από τα περιχόμενά μου, τα «Νέα και Παρέρχα» ο' εύχαριστούν περισσότερο, και πως έχεις «πό κατασκευήν» το Ζωντανό Ντόμινο. Τό τελευταίος; Χαλιδονάκι, θα είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Από το γράμμα σου κατάλαβα πως είσαι πολύ καλό κορίτσι και χάρω που άποφάσισες να μηξς άμέσως και στην κίνηση. Σοδ έστειλα όλα τα φυλλάδια και περιμένω τις άντιπώσεις σου:

Μά βέβαια, Μικρομέγαλε, ή άλληλογραφία είναι άχρηστική μεταξύ παιδιών που έχουν την ίδια άπάνω κάτω ήλικία. Ούτε από όνα θα 'ικανοποιηθώ ένα παιδί που σε πειράζει τρεις τάξεις, ούτε από αυτό. Είπα πως από τα περιχόμενά μου, τα «Νέα και Παρέρχα» ο' εύχαριστούν περισσότερο, και πως έχεις «πό κατασκευήν» το Ζωντανό Ντόμινο. Τό τελευταίος; Χαλιδονάκι, θα είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Από το γράμμα σου κατάλαβα πως είσαι πολύ καλό κορίτσι και χάρω που άποφάσισες να μηξς άμέσως και στην κίνηση. Σοδ έστειλα όλα τα φυλλάδια και περιμένω τις άντιπώσεις σου:

Μά βέβαια, Μικρομέγαλε, ή άλληλογραφία είναι άχρηστική μεταξύ παιδιών που έχουν την ίδια άπάνω κάτω ήλικία. Ούτε από όνα θα 'ικανοποιηθώ ένα παιδί που σε πειράζει τρεις τάξεις, ούτε από αυτό. Είπα πως από τα περιχόμενά μου, τα «Νέα και Παρέρχα» ο' εύχαριστούν περισσότερο, και πως έχεις «πό κατασκευήν» το Ζωντανό Ντόμινο. Τό τελευταίος; Χαλιδονάκι, θα είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Από το γράμμα σου κατάλαβα πως είσαι πολύ καλό κορίτσι και χάρω που άποφάσισες να μηξς άμέσως και στην κίνηση. Σοδ έστειλα όλα τα φυλλάδια και περιμένω τις άντιπώσεις σου:

είχαν δικιο το Γαρούφαλλο κ' οί άλλες σου φίλες που σοδ έπανοδραν τό περιοδικό μου; Εύχαριστώ πολύ, Μελαχροινή 'Αμαζών, για τις τόσες ενέργειες που κάνεις για τη διάδοσή μου. 'Ο Ε. Σ. τό φτωχό παιδί, δέν γράφτηκα ακόμα. 'Όταν μου στείλεις κανένας να τον γράφω, θα τό άναγγέλω. Κι' αν ως τις 5 Μαΐου, πώδ θα έχης λεπτά, δέν είδες τίποτα, τότε μου στέλνεις σοδ. Πολύ με σργκύνουν τα εύγενικά σου αισθήματα.

Καθόλου δέν μ' «έξηρθόσες», Κύριε του Νεάνσκι: άλλως σοδ έξήγησα τί συμβαίνει, χωρίς κανένα έρεθισμό. 'Η άπάντησή σου στο άγωνιστικό έφρασε εύκαίρως. Εξόμω κ' έπ' άποκρίση στο Σάλλογο πώδ θα έβρσσετα. Μειονέκτημα δέν είναι κ'α γράφεις όπως μιλάς. 'Ετσι γράφουν σήμερα όλοι.

Βεβαίωτατα, Θάλη Βλαστό, πώδ έπρεπε να περιοριθής στις ενέργειες των γονέων σου. 'Η άπεργία ήταν δλωσδιόλου περιττή. 'Αλλά και πάλι ή δική σας έκαι είχε άλλο σκοπό άπ' αυτός που έσκηδώνουν οί άλλες άπαργίς. Γιατί σας τί ζητούσατε; Νά σας φέρουν καθηγητές; για να γίνυνται τα μαθήματά σας τακτικά; όχι να καταργηθούν οί διαγωνισμοί του Φεβρουαρίου ή νά μην είναι ύποχρεωτικά

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστοδν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορότερα. 'Ας έχουν άπ' όψει τους, ότι οί συνδρομείς αυτές είναι ο μόνος μου πόρος; ή καθυστέρηση έπαιμένως δυσκολεύει πάλι τό έργο μου πώδ άπαταί όχι μόνον μεγάλους κόποις, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μαίφος Καβαλάρης, ά. (ΓΒ). 'Ορειβάτης, ά. (Χαθήκατα). Κουκαράτος, κ. (?). Τζίν-Τζίν, ά. (ΣΖ βρσσετα με). Μουσηγιής 'Απόλλων, ά. (ΕΑΝΑ). 'Αφρισμένο Κύμα, κ. (ΟΦ). Έανθός Μάστρος, κ. (ΙΑ). 'Εβελίνα, κ. (ΕΘ).

'Ανανέωσεις Ψευδωνύμων: 'Αγωνιστή, κ. Μαγιολουλίουδο, κ. Μανεδεδέ-Νοεγο, κ. Πορθητός του Ευρύτου, ά. Κορφατοπούλο, ά. Μεγάλη 'Ελλάς, κ. Παναχαϊκόν, ά. Πίσος-Πατρίς, ά.

'Η Διαπλάσις άπαίξεται τους φίλους της: Τρύπα στο Νερό (χάρω που έγινες καλά κ' έλπίζω να θυνάμωσες) τό κομμάτι σου θα τό διαβάσω με τή σειρά του) 'Ισπότη της 'Αρας (ο' εύχαριστήσα άλλου και για τό τέταρτό σου έσπαθώμα όχι, άμφοφρήματα δέν θα γίνυν, έχουν καταργηθώ) Ριγοκίνδυνος Ναύτην (αυτά πώδ μου έστειλες θα τό διαβάσω με τή σειρά τους και θα σοδ πώ-καλό τό Παχιδό Πνεύμα) Ντέντεκτιβ-Φάντασμα (περίμένα να μου στείλεις και 10 δραχμές για τό δικαίωμα της έγκρισως) όστόσο σοδ τό ενέκρινα και μώδ τις όφείλεις χάρω πολύ κ' έλπίζω να μου γράφεις συχνά; αλλά, σε παρακαλώ, με τό σκόδρο μελάνι και με πώδ εθανόγυντο γράψιμο) Τζιτζιφιόφικαν (και σο, παιδί μου λέξη δέν κατάφερα να διαβάσω από τό έξέσπρο γράμμα σου) Εύτυχίαν (πολύ μώδ άρσες τό πρώτο σου γράμμα κ' έλπίζω να μου γράφεις συχνά; θα είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου; ά, πόσο καλές μου φίλες έχεις συμμαθήτριες!)

ΓΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

Άπορίπτενται: «Μικρή Μητέρα» της Λευκής Γαυδένας. 'Η μεταφραση όστερη πολύ, με και ή όπόθεση μου φαίνεται άπίθανη.—'Αισώπιοι Μύθοι» της 'Ανεμοζάλης. Δέν μώδ φαίνυνται πρωτότυπα τα κομμάτια αυτά. Μήπως ή 'Αν. τα είδε πουθενά και μώδ τα έστειλε νομιζοντας πως βίξω κ' άναζημοσιόσας;—'Ασύτυχη μάνα» της Κίκ. Λαλ. 'Υπερτραγικό. 'Αρκτά καλά γραμμένο.—'Ελευθερία» της Μπάτσεφλαβ. 'Η αρχή πώδ όφρατα, στο τέλος όμως καταντά άκατανόητο. Πώδ ήταν γραμμένη ή λέξη «'Ελευθερία» με μεγάλα γράμματα, και τί σημαίνει ή φράση; «'Η 'Ελευθερία τον ήταν άγορασμένη»; 'Ας έαναγραφώ, με τό

Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλανόλευκη (οφθ. ξαναστείλα το 8ο φύλλο) δεν βλέπω κανένα τυπογραφικό λάθος στη διπλή 'Ακροστιχίδα του '7ου' πρὸ νομίζεις πὸς είναι ;) **Μόγγλιν** (εἶπα γι' αὐτὰ τὰ παλαιὰ Παιδικὰ Πνεύματα' όταν εἶναι πολὺ νόστιμα, τὰ ξαναθροισίζω, νὰ τὰ διαβάξουν καὶ τὰ σημερινὰ παιδιά' ὅσα γιὰ κείνους καὶ τὰ στέλνουν, τόσοὺν ἀπὸ ἄλλους καὶ νομίζω πὸς εἶναι ἀδημοσίευστα') **Τσου-νοτίαν** (τὴν ἔλαβα' μὴν ἀργήσης νὰ μοῦ ξαναγράψης') **Ἰνδιάναν** (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ' θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδώνυμου σου' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά') **Σανθὴν Κρητικοπούλαν, Κεφαλλονιοπούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαρτίου, θάπανθῶσιν στὸ ἀρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλοιο τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαρτίου.

178. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου ἀνεύεται,
Τὸ δευτέρου πατριάξει
Πολὺ μὲ κλητικῇ

Σεὸ σύνολό μου, λῦται,
Μιά πολιτεία φαντάζει
'Αμερικανικῇ.

Γεώργιος Χ. Χαρολάμπους

179. Δογματικὸς Δεξιόγραφος

Μιάου! λῦσι ποιά νὰ ἔχη;
Μὴ στὰ κεραμίδια τρέχει;
"Ὅχι δά! ἠρωτικῶς
"Αντὴς εἶναι ἱστορικῶς.

Βασκαροῦτ

180. Στοιχειογράφος

'Αριθμητικὸ
Παίονεις τακτικὸ,
Τὸ λαίμω τοῦ βγάξεις
Καὶ μὰς παρουσιάζεις
"Ανακτα κλεινῶ.
Πέλις τῶν 'Ὀνειρών

181. Αἵνιγμα

Μονὴ ἢ διπλὴ, ἀνεύαθεν
'Εγὼ, λῦτή μου, μένω
Στις θάλασσες, σταυὸς ποταμοῦς
Καὶ σ' ὅλα τὰ νερά.
Οἱ λίμνες ὅμως μ' ἔχουνα
Γιὰ πάντα ἐξορισμένο...
Δύτη ποτὲ δὲν γνώρισα,
Μονάχα τὴ χερσά.

"Ελληνικὸς 'Αετὸς

182. Πυραμὶς μετ' 'Ακροστιχίδος

+
+
+
+
****+****
*****+*****
*****+*****

'Οριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω: σύμφωνον, σύνδεσμος ὑποθετικῶς, θαλασσινὸν ἐδάδιον, περίοδος τρυφῆς καὶ διασκέδασης, ὁ φέρων εἰς ἄβδον ὡς ἐμβλημα τοῦ ἀξιώματός του, πόλις τῆς Αἰγύπτου. Οἱ σταυροὶ καθέτως ἔξουν νόημα. Τέσχηκά τῶν λέξεων ὅλων πόλις οὐχὶ μακρῶν τῶν 'Αθηνῶν.
(Νέον εἶδος) Σπίδα

183. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 3 = 'Αρχαῖος στρατηγός
2 3 1 2 4 2 4 = Πόλις τ. 'Ελλάδος
3 4 7 2 3 3 4 = 'Ὀπλον
4 5 9 = Αἰσθησις
5 6 7 4 2 = Πόλις
6 3 1 2 4 = Θεά
7 4 5 4 8 2 3 = Φυτὸν ἐδώδιμον
8 9 7 9 2 3 = Θεότης
9 7 2 8 8 4 = Ποιήτρια
Θάλης Βλαστός

184-188. Ἐπανόρθωσις Λέξεων

1. 'Οηολόγης = Ρωμαῖος ποιητής.
2. Ρομδόνιας = 'Αρχαῖος στρατηγός.
3. 'Ὀοις = Ἐξάστρα.
4. Δισοβαί = Αὐτῆνος ποιητής.
5. Ἀδκρέκω = Νῆρος.

'Ανδρὸς τοῦ 'Ιονίου

189. Φωνηεντόλιπον καὶ 'Ελλιποσύμ-φωνον ἐκ Διπλῆς 'Ακροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δευτέρω γράμματα 'Ελλιποσύμ-φωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1. Σοφιστής 2. Βασιλεὺς τῆς Ρώμης
3. Νῆσος τῶν Κυκλάδων 4. Βασιλεὺς τῆς 'Ιωλκῆς 5. Ἀκρωτήριον τῆς 'Ελλάδος 6. Βασίλισσα βαρβάρων 7. Καταστρεπτικὸς ἀνεμος.

Χριστιάνα

190. Γράφος

	νονονο	νο	οι	οι
'Ομοι	νο	νο	οι	οι
'Εργα	νο	νο	οι	οι
	νονονο	νο	οι	οι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 1

1. Αλοχόλος (ἔς, χυλός).—2. Χημέα (χι, πλ, α).—3. Λάρος-Λέρος.—4. Α Π Ο Λ Λ Ω Ν 5. ΣΑΡΑ (ἀρτο Σ, Π, Υ Α Ι χερσά, ὑπερ, ἄρ-Ο Υ Λ Α Μ Ο Σ πλ).—6. 'Εσώσα Α Α Π Υ σ' ὡς Ἰσασιν 'ΕΛ-Α Α Μ Π Τ Η Ρ λήνων δσοι.—7. Ω Ι Σ Υ Ρ Ο Σ εἰς α, ι δι' α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ ποῦ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 60, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 50 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παγκρα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. 'Ὁ χωριώτης στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ κληρώνουν τὰ διπλά. 'Η προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΣ'—214]

Ντόριαν Γκρέβ, νὰ ἐπιζῶμεν ἀνταποδώσιν Μικρῶν Μυστικῶν;
Βενεξεδένιο 'Ὀνειρο, Μαγιστολόουδο

[ΑΣ'—215]

Πανταχοῦ Παρών, ἀποκαλύπτουσαι...
Θύμισα' εἶσαι δ': 'Αγγελὸς Βλαχό-
πουλος. **ΚΟΓΓΟΠΑΡΕΑ**

[ΑΣ'—216]

Αττὲ 'Ιράμ=Μαριέττα Est-ce que
je me trompe? **'Ανακολιτισσα**

[ΑΣ'—217]

Εύρισκομαι εἰς τὴν ὀδυνηροτάτην θέσιν
νὰ διαφεθῶ καὶ νὰ διαλύθω ὡς ἐνε-
ρον θερμῆς νυκτὸς (ἢ μάλλον... χειμ-
ρινῆς) τὰς ἐμριθιδαίς... ἀποκαλύψεις με-
ρικῶν **λίαν εὐφραντότατον** δεσποινίδων!

Δυστυχῶς ὁ Γελοστός 'Υπολοχαγὸς δὲν εἶναι οὕτε δ... Περικλῆς Καλαϊσάκης, οὕτε δ... Ντόριαν Γκρέβ, οὕτε δ... Νίκος Χάκας, οὕτε δ... Μπμπίκος (!!!) (Διὰ πλάσις: Βεβαίωτα δὲν εἶναι!) 'Ὅστις κατὶ ἡμέρᾳ δ Νίκος Χάκας θταν σὰς ἐπι-
λοφῆρας πολὺ ἐξοικισ...
Ἐβχόμεν ταχέταν ἀνάρρωσιν.
Γελοστός 'Υπολοχαγὸς

[ΑΣ'—218]

Νατάσσα, εὐχαριστὸν πολὺ γιὰ τὸ μι-
λιετικὰ ποῦ... συνέδωσεν τὰ Μικρὰ
σου Μυστικὰ. **ΔΟΕΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ**

[ΑΣ'—219]

Εἰς ἀπάντησιν τῆς προχθονιῆς κωμι-
κοτραγουδιῆς ἀγγελίας τῆς Μύρτιδος,
σπαθῶ νὰ ἐηλώσω, εἰτι **ἐυχαριστῶσ θὰ**
ἔβαζα τῇ... αἰουθὰ μου νὰ κλάγη,
ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ σπίτι μας χρησιμο-
ποιοῦμεν μόνον ἠλεκτρικὴν σκούπαν, ἧξι
ὡς γνωστὸν δὲν... κλάει.

Γελοστός 'Υπολοχαγὸς

[ΑΣ'—220]

Εξακολουθεῖ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστι-
κῶν μὲ τὴν Μεσσαία καὶ Μεγάλῃ Τάξῃ.
Στατῆς: Βιογραφία Καλαμών δια:

Δεπτῇ Καρδοῦλα

[ΑΣ'—221]

Ντόριαν Γκρέβ, πότε λογαριάζεις ν'
ἀνταποδώσῃς τετραδικὰ; μήπως...
τοῦ χρόνου; ; ; **Δεπτῇ Καρδοῦλα**

[ΔΕ'—222]

Μὰ ἀπάντησιν στὸν μέλλοντα πρωθυ-
πουργό μας: Ποῦ ἠθέλατε νὰ ἔχω-
μεν τὰ βασιλεῖά μας. Μήπως στὰ ὄρηματα
τοῦ σπιτιοῦ σας; **ΔΥΟ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ**

[ΑΣ'—223]

Διαπλασσοῦλας, ἀνταλλάσσομεν Μ.
Μυστικὰ; Μύρτις, Νεῶνις τοῦ 'Ιονίου,
Πριγκίπισσα τῶν Δολαφῶν, Σέφανα τῆς
Δόξης, ἀνταλλάσσομεν; Δ/σις 30. Sul-
tan Hussein Kamel, διὰ κ. Γ. Χαρο-
λάμπους, Alexandrie (Egypte).
Μουσηγέτης 'Απόλλων

[ΑΣ'—224]

Ντόριαν Γκρέβ, γιατί δὲν ἀνταποδι-
δετε τετραδικὰ;
Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας

[ΑΣ'—225]

Ούλλογος «ΑΜΙΔΑΑ» δίνει τόν: Γ'
ΜΕΓΑΛΟ ΧΟΡΟ του στὸ «Caprice»
στις 28 Μαρτίου 5 9 μ. π. (Βετιτήρια, 25
ὄρχ. ἑκατοστ, κωλοθῆναι στήν αἰθουσα
Βαλακρίτου 11). Οἱ εἰσπράξεις θὰ διατε-
θοῦν γιὰ φιλανθρωπικοῦς σκοποῦς. Κάθε
διαπλασσοῦλο ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ὑπο-
στηρίξῃ τὴν «'Αμιλλά» στὸ κοινοφάλες
τῆς ἔργου.

[ΑΣ'—226]

Κόκκινε Τοξότη, δέχομαί εὐχαριστωσ.
Γράφεις πρῶτος; **Δεπτῇ Καρδοῦλα**

[ΑΣ'—227]

Ρόζα-Δίνα, Χαδιάρα, Νινέττα, Ζαππί-
δα, Τζοκόντα, Ἰνδιάννα, Μοδιανὸ Ζιζά-
νιο, γσιὰ σας' περιμένει τετραδικὰ σας.
Δ/σις μου: Mecrouléte, Atyanaki, 11,
Yechil-Keny, Turquie. **'Εβελίνα**

[ΑΣ'—228]

Η «Τρελλοπαρέα» ἐχάθη, διότι τὴν πα-
ρακολουθεῖ δόλοκληρον τὸ 'Ἰδιωτικὸν
ἀστυνομικὸν τμήμα ἠνωμένων ντάτεκτιδῶ
διορθωόμενον ὑπὸ ἐμοῦ: ΖΟΥΖΟΥ=Ζου-
λιάννα Παπακωριακοπούλου.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»

[ΑΣ'—229]

Μάρτιν Μπέργκ, τὰ ἀρχικὰ μου δὲν
εἶναι Μ. Τ. 'Αν θέλεις συμπλήρωσας
τὰ γιὰ νὰ βαδισοῦξς. **Χανουμάκι**

[ΑΣ'—230]

Λοξία, φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, νὰ πα-
ραλάβῃς λίγουσ σουλειπινούσ ποῦ σὺ
στέλνω ταχυδρομικῶς γιὰ τὴν οἰσθὴ σου
ἀποκάλυψη... Δὲν λήγομαί Παπακωρια-
κοπούλου (Διαπλ. Βεβαίωτατα). **Ζουζοῦ**

ΜΗ ΛΗΘΕΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγγελία σας
γιὰ νὰ ἐπιτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὲ μίᾳ τυπωμένη ταῖνια, ἐπ' αὐτῆς μὲ τῆς
ὁποῖας σῆς στέλνομε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.